

નવરાત્રીના ગરબા. ભાગ ૧ લો.

સારદા માતાનો ગરબો ૧ લો.

- સરસ્વત સ્વામીને ઘાતી સારદા,
 જે રીતે ગાય છે આઈ કનક નંદા;
 ટાળો મારા મનડાની આઈ આપદા. ૧
- (ઢાળ) ટાળો મનડાની આપદા ને શેવકની ક્યો સાર મા;
 ખેડા મોઝ રાય ભરની ભવ દુઃખ ભંજન હાર મા. ૨
- (ચાલ) ભવ દુઃખ ભંજે છે માહાકાળી મા,
 હમથી તે ખુદ છે વળી વળી મા. ૩
- [ઢાળ] હમથી ખુદ વળી વળીને મામિયા માતંગી મા;
 તાળીના તે ટાચક વાગે દેવા સઘળી રંગી મા. ૪
- (ચાલ) રંગભર કીધલદો રાણગાર મા,
 કંકડેની ઝેઠાવળો આઈને હાર મા. ૫
- (ઢાળ) કંકડે હાર ઝનોપપ દિશે સોજા કહી નવ જાણે મા
 બાજુબંધ ને ઝાલ્ય ઝુમણાં કાને કુડગ શોભાએ મા. ૬
- (ચાલ) સોભાએ મુસ્તક રાખડી ઝગટે મા;
 ઉત્તવજ પુષ્પના ટોડળ લેકે મા. ૭
- (ઢાળ) ટોડળ લેકે પુષ્પ તણાને વીંધે વીંધના બહુ રંગ મા;
 ચરણાં ચોળીને પીતાંમર સોયે માતા અંગ મા. ૮
- (ચાલ) અંગડે તે ઉત્તટ ન માએ મા.

સનમુખ યેઠાં છેઃ ઘરની રાજી મા;

[ઠાળ] સનમુખ યેઠાં શામતીને શાક પાક પકવાત મા;

આદર માને આઈ આરોગ્યા, આલ્યાં ફેરણ પાત મા. ૧૦

(આસ) પાવન માતાજી તમારૂં નામ મા;

કરે સહી કલ્યાણીને કરે કામ મા.

૧૧

પુરો મારા હૈડાની આઈ હામ મા;

[ઠાળ] હામ પુરો હૈડાણી કનકાઈ કાને ધરજો મા;

સિંહ વાહનની સ્વારી કરીને વેલાં વારે ચડજો મા. ૧૨

(આસ) ચડજો તે ચીતકામાં દયા આણી મા;

સમરથ સઘજો તું સપરાણી મા.

૧૩

[ઠાળ] સમરથ સઘજો તું સપરાણી ને તારા ગુણ ગાયે મા

ગાય શીખે ને સાંભજે તેનાં ભવનાં પારીક જાએ મા. ૧૪

સવંત સતર નવડેતરો ને ઉત્તમ આસુ આસ મા;

(આસ) આસુ સુઠ ખીજને ગુરૂ વાર મા.

૧૫

ગાયો તે રાસ રશીક અતી સાર મા.

કહે જોમ વલ્લભદાસ તમારો મા.

ચરણ રાખીને પાર ઉતારો મા.

૧૬

નવદુર્ગાનો ગરબો ૨ જો.

રંજે રમે આનંદ રમેરે; આજ નવ દુર્ગા રંજે રમે;

આદીતે આવ્યાં અલખેસી,

મંડપમાં મતવાસી ભમે રે; આ. ૧/૦

૧

સીમે શણગાર માને અંગે સુહાવે,

હીરલા રતન માને અરૂણા સમે રે. આ. ૧/૦

૨

મંગળવારે માલ છે ઉમંગમાં,		
ચાચર આવીને ગરબે રમેરે	આજો	૩
પુત્રવારે માલ બેઠાં બીરાજે.		
રાસ વિલાસ માનો ગાયો ગમે રે.	આજો	૪
ગુરુવારે આઈ ગરબે રમે છે,		
ચંદન પ્રહર તે માને ગમે રે.	આજો	૫
શ્રુતવારે માલ આવ ધરીને,		
ખાદ્ય રમે તે માને ગમે રે.	આજો	૬
શનીવારે માલકાળી થયાં છે.		
ભીસા બોજન મન ગમતાં જમેરે.	આજો	૭
વલ્લભ કહે માંને ભાવે ભક્તને		
રાસ વિલાસ માનો ગાયો સમેરે	આજો	૮

ચાચર બિલ્લાનો ગરબા ૩ ને

રંગમાં રંગમાં રંગમાં, બાળી બેચર બેઠે મા રંગમાં;		
અબેલી બાળીને સીએ રંગ લાળી;		
થેકાર થેકાર થંભમરે,	બાળી	૧
અનેક અસુરને માએ સંહાર્યા,		
શોભા બની માતા સંગમરે;	બાળી	૨
સોળ શશુગાર માતા અ ને સોહાવે,		
નકી ચુની જડી છે નંગમરે;	બાળી	૩
ચાચર આગળ છંદન બોલે,		
ગરબે રમે છે આનંદમરે;	બાળી	૪
ચુગાતી ચંદન ફેસર કરતુરી,		

અલીલ ઉડે આનંદમારે;	બાળી૦	૫
ચેસડ જોગણી મા ચાચર ખેલે;		
ગરબો ગાયો આનંદમારે;	બાળી૦	૬
લલ્લલ કહે માતે ભાવે બજોને;		
જઈ નાયા તે ગંગમારે,	બાળી૦	૭

દેતુને રણુમાં રોજીતો ગરબો

દેતુને રણુમાં રોજીતે આજ દેતુને રણુમાં રોજ્ય;		૧
માર્યો તે મૈસાયુર મતવાલો,		
ચંડ મુંડ ચપટીમાં ચોખ્યારે	આજ૦	૨
શુભ નીશુભ તણાં શીશજ છેધાં;		
ધુત્ર લેચન ઘઘેરચેરે;	આજ૦	૩
ભેચે પડયા પડયા કડે ફોકાન;		
ત્રીશુળ ઉપર તોજીતે;	આજ૦	૪
નવ ખડમાં માચે નજરજ કીધો;		
ખપર લઈને જોખ્યારે	આજ૦	૫
ખલ્લણી ઇદ્રાણી મારેસવરી મળીને;		
મધની પીયાણા ધોજ્યા રે;	આજ૦	૬
આડમે દોવશ માચે જગનજ કીધા;		
હવનમાં લઈને ફોખ્યારે;	આજ૦	૭
કહે વલ્લભ તારો પાર ન જાણું;		
બાતેર કેટી દેત્ય જોજ્યા રે.	આજ૦	૮

અંબાજીના શણુગારનો ગરબો ૫ મે,

૧ પ્રથમ સમરૂ સરસ્વતીને ગુણુપતીલાઃપુ પાથ રમવા નીસયાંમ
 અસંગેસી ઇચ્છા ઘણીને ગરબો ગાવા જાય; રમવા ૧
 બાચર બાળા સુંદરોને સેળ કર્યો શણુગાર; રમવા ૨
 નીલા તે જગનો કંચવો નેકશને ભર્યા છે તર, રમવા ૩
 લઘો પેચો લાખના ને ખુબ ખની છે ખાપ; રમવા ૪
 સાળુ સુંદર જોડણે ને સરસ ખની છે છાપ; રમવા ૫
 પાથેતે નેપુર ઝણઝણે ને ઝાંઝરનો ઝમકાર; રમવા ૬
 અણુવટ વિજવા શાભતાને મેખળાઝીણે સાર રમવા ૭
 કાંબીને કડલાં ઠમ ઠમેને ધુધરાનો ધમકાર; રમવા ૮
 હાથે શુદ્ધ હેમનીને નંગ જડયાં વિશાળ; રમવા ૯
 કરમાં ઝગકે કાંકણી ને કાંકે દાણા ચાર, રમવા ૧૦
 ગમે તી પારો હેમનો ને ચેસરો ચંદન હાર, રમવા ૧૧
 ખાંચે ખાજુખાંચે જોરખાં ને પોંચીયું સટકે હાથ; રમવા ૧૨
 વાંકે વિચીત્રને ચેરીયાં ને કુમકાં તેની સાથે રમવા ૧૩
 પરવાજાની પાસે ને મુગાફળનો હાર, રમવા ૧૪
 હીરા અણિક મોઘરા ને રત્ન જડીત્ર અપાર રમવા ૧૫
 તાંત તસંતીયુ ને ટીસડીને નાકે નમણો મોર, રમવા ૧૬
 હુસાર દીસે હેમનુ ને ઝુમણનો ઝગકાર, રમવા ૧૭
 કાને કુંઠળ ઝળ હળ ને તેજ તણો નહી પાર; રમવા ૧૮
 લોલક ઝગકે હેમનાં ને હીરા જડીત્ર અપાર રમવા ૧૯
 નેણેતી કાજળ સારોયાંને કેશરવરણી આડ, રમવા ૨૦
 ચોંચો કપાળે ચાંદલો ને ચોખા ચોડયા લેસાડ રમવા ૨૧
 વેણુ ગુંધી વીવેકથી ને તરતજ ભરીયાં તેસ, રમવા ૨૨
 અંતર જેરેકે અતી ઘણાને ફીરયુ દીએ કુલેપ, રમવા ૨૩

સોંધે સીંદુર સારીયા ને દરપાણુ લોધાં હાથ, રમવા૦
 એક એક નેડે મળીને સરવે બેની સાથ, રમવા૦ ૧૩
 સહ શાશુગાર ઊભાં રક્ષાંને શોભાને નહીં પાર, રમવા૦
 અધુર મુખ પરવાળડાંને મુખ ચાંચાં વંખોળ, રમવા૦ ૧૪
 દંત ખત્રીમ ડાહ્યમડળી ને બહુ રગ રાતા ચેળ, રમવા૦
 મુખની શોભા બહુ બનીને શાશીયસ ઉગ્યો મુર, રમવા૦
 સરખે સરખી સડુ મળીને જોખનમં ભગુર, રમવા૦
 સાતે ઉગ્યા સામઠા ને તેથી અદકુ રૂપ, રમવા૦ ૧૬
 સોના ગરબે શીર ધર્યોને રમવાં વધ્યો રંગ, રમવા૦
 સંખમપુરના ચોકમાં ને ચોસક બેની સંગ, રમવા૦ ૧૭
 ફેર ફેર બહુ કુદડીને માતા મંગળ ગાય, રમવા૦
 મુખથી એવું ઉચરેને ઉદ્યો જય જય થય, રમવા૦ ૧૮
 છત્રીસ વાજાં વાજ્યાંને શરણાવું ના ઠાર; રમવા૦
 ખગોળ ભગોળ ગાણ રકુયાંને થાયો સોબડોર રમવા૦ ૧૯
 ઢોલક વાજે કુદડીને ખુબ ખન્યો છે ખિત, રમવા૦
 તાળ પ્રદંબના વાજમાં ને ફરતી કુદડી ફેર રમવા૦ ૨૦
 નવરાત્રી તો નવે રમ્યાંને, ત્રુષ્ઠ થયાં છે તન, રમવા૦
 દસરાને દીન પારણાં ને દોમ કીધા હવન, રમવા૦ ૨૧
 રમી જમીને ચાત્રીયાંને દેવી ગયાં દરબાર, રમવા૦
 બકચર મુણવંતી ગોખમાં ને મુખ પાત્રાં સસાર રમ૦
 મગસા મુણ મન છોને ધન્ય દારા સતાન, રમવા૦
 આશા રખે તાયરોને પામે પુણ્ય મન, રમવા૦ ૨૩
 તીથી અજાણી બીજ છે ને લખીયો છે મુરવાર રમવા૦
 ગાય શીખેને સાંભળે તેની બકચર પૂરે આશ, રમવા૦ ૨૪

ને તુછો તારણ હાર રમવા૦
 રે આઈ તારો આંધાર. રમવા૦ ૨૫

જોગખાયાનો ગરબો ૬ કો

૦૫ દરશન દયોને દયાળી જગત જોગ માયારે;
 નવ નોરતાંની રાત કુવે આવી જગત૦ ૧
 શકી ગરબે રમવા ને આવો, જગત૦
 નીત્ય નવા નવા રંગ લાવો. જગત૦ ૨
 આવી આસુ સુદ ખીજ અનવાળી જગત૦
 કેશ રૂપે થયા માહાકાળી, જગત૦ ૩
 દેવી ગરબે રમે છે વાળી વાળી જગત૦
 દેવી દીસો ભો જુગમાં દીવાળી; જગત૦ ૪
 પગ પ્રહારે પ્રવી પ્રરણે; જગત૦
 સમ પાતાળે ઘેરા અઢગડે. જગત૦ ૫
 ઈંદ્ર ઈંદ્રાણી છંદજ ગાવ; જગત૦
 નારદજી નટવર થાય. જગત૦ ૬
 પ્રભા પારનો ગરબો કીધા. જગત૦
 રમવાને શીરપર લીધા, જગત૦ ૭
 પ્રભા વેદ ભણે ને નાચે. જગત૦
 વજ્રે વાળને કેનવર નાચે. જગત૦ ૮
 વાજે નાળન નગારા અદંગ. જગત૦
 દેવી નાદ નગારા ને છદ. જગત૦ ૯
 તેની ધુન્ધ ગમનમાં ગજે. જગત૦
 વાળા અનેક પ્રકારે વાજે, જગત૦ ૧૦

ધાર ધુધરીના ધમકાર;	
પાછે ઝાંઝરીના ઝમકાર.	
હોંચ લેતાં ફૂલરીઊં ખળકે,	
દેવી શોભા તણી નેત ઝગકે	
દેવી નાકે તી નીરમળ મોતી	જગત-
દેવી ચંચળ નયણે નેત્રી	જગત- ૧૩
દેવી તાંત તરસંતીને ઝાલ,	જગત-
દેવી ચાલોછે જગવંતી ચાલ.	જગત- ૧૪
દેવી માયા રૂપે છે માયા;	જગત-
દેવી ચક્રે પ્રદાંડ નીપાયા	જગત- ૧૫
દેવી બાળા રૂપે છે બાળા	જગત-
દેવી કાષોછે મોહની જવાળા.	જગત- ૧૬
દેવી ઘણાં ઘણાં કામજ સીધાં.	જગત-
દેવી ભગનુનાં કારજ સીધાં.	જગત- ૧૭
દેવી બહુ રૂપે બીરાજે;	જગત-
તેવ તેવડી સંધાતે છ.બ.	જગત- ૧૮
દેવી સવંત અઠાર ઝોગણ ચાલો.	જગત-
છંદ ગાયો છે રશીક રૂપાલો.	જગત- ૧૯
કહે શીવરામ દોસ તમારો,	જગત-
ઝુને ચરણે રાખીને ભવ તારો.	જગત- ૨૦
આસુ મુદ બીજ અજવાળી;	જગત-
શુદેવારે થયાં માહાકાળી	જગત- ૨૧

માહાકાળીના સાતવારના ગરબો ૭ મે

મંગળ રૂપેરે અબા અલગેલી;	
૧ ખજ સ્વરૂપેરે	અંબા અં ૧
પરીવરીયાં,	અંબા અં ૦
૨ કાત ઘેર અવતરીયારે	અંબા અં ૦ ૨
અરૂવારે તમે છે ગરવારે	અંબા અં ૦
ગુણ સરવે થકી છે નરવારે	અંબા અં ૦ ૩
સુકરવારે કીધાં સુકીતરે;	અંબા અં ૦
માને વેધ વખાણે એવી રીતરે	અંબા અં ૦ ૪
શાનીવારે સહુને માત સરખીરે,	અંબા અં ૦
માને મહિમા ગાઉં નીરખીરે;	અંબા અં ૦ ૫
રવી તેજ તાણું શું કહીએરે	અંબા અં ૦
માને અનેક પ્રકારે ગઈએરે.	અંબા અં ૦ ૬
શોભવારે જીઓ સાંભળીરે	અંબા અં ૦
શીવ શક્તિ રૂપે માહાકાળીરે	અંબા અં ૦ ૭
સાત વાર ગાયા છે હવે સારારે;	અંબા અં ૦
ગુણ ગાયે લક્ષ્મીરામ તારારે	અંબા અં ૦

સારદાના શાસ્ત્રગારનો ગરબો ૮ મો

સારદા માતારે મા વિનવું, લખોંવર લાગુ પાય.
 વાણી આપોરે મા મયા કરી, તેમ અક્ષર આપો માય ૧
 સરસ્વતિ ગુણપતિરે, મા, રતવન કહે જેના ગુણગાયાનવિખ્યા
 નયણે નિરખુર મા માતને, ધન્ય ધન્ય આરાસુરી માય. ૨
 શીષી શોભે મા રાખડી, ને શ્રાણુ ઝણુકે ઝાલ્ય.
 આપે આપેરે મારી અંબા મા, જેની જોત્ય પડે બહુ ગાલ્ય.

શામ ત્રવેણીરે મા ચોટણા, માંહી જડી-
 જોડણી ફરતીરે મા ધુધરી, જેના સુંદર
 તિલવટ સોઝિરે મા ચાહતો, ને કમ કમ હે
 આઠમ તાપમ રં ગો જાતી, ને વામ થે હાતા ..
 વેણુ સમારેરે મા આપથુ, ને થયે ભવે સિદાર.
 નયણે કાજગરે મા સારીયા, આણીઆલે નાકે મોર, ૬
 ચોટી બાંધીરે મા સુંદરી, માંહી તાંત બાંધેલી સાર.
 કમ કમ કસરે મા કસુરી, માંહી મુયાચકન અપાર ૭
 હાઠમ કાઠીધરે મા હાંત છે, ને મુખ ચાંચાં તણોગ.
 મુખથી બોલેરે મા મરકલદે, ને નકતન કસે કલોર. ૮
 કોટે સોઝિરે મા કટેસરી, માંહી મોતી ચીડીયાં જો.
 ચાંડણા સોઝિરે મા સોનાનો, તનમનીયાં શરીયાં તંક ૯
 હારણા હેઢેકરે મા હેમનો, માંહી કરે તે કુમળુ નેત.
 માળી હેઢેકરે મા મુક્તા ફળની, માહળીઅ ઉઘોત ૧૦
 ઉપર સોઝિરે મા કારી, માંધ કુમ કુમો ભાત્ય અપાર
 નેતમ નામેરે મા કાંડણા, માંહી બહુ પુષ્પના હાર. ૧૧
 મુર્દા રૂડીરે મા સોનાની, માંધ કાંકણી તેને સગ;
 બાંધે બાજુબંધ મા ચરખા, આણીઆણે શરીયાં અગ ૧૨
 ખટ પટ ખજકરે મા એખળાં, માંધ ધુધરીનો ઘમકાર;
 વાળાં વંજેરે મા રણજણે, માંધ જાંત તણાં તણકાર. ૧૩
 ચમચા જાળીરે મા મુદડી, માંધ કમખો હીસા ભાત;
 વસ્ત્ર અનોપમરે મા પેદેરીયાં, તે સરવે જુલજી બા ૧૪
 વેઠ વેંટીઓરે મા આંગળીઓ, ને નેતમ હીત અગ.
 અગતી આંગળીઓરે મા આપથુ, ને હર્પન હોસે સગ ૧૫

I.

રે મા શોભતા, ને અંકર નેપુર વાર,
 મકેરે મા અંગુઠ. ને વિંછીયાનાં અણકાર. ૧૬
 ૧૨ પિંછેરચારે મા શોભતા, તેના રા કડ વખાણ.
 ... ત્યાં રાતાંગે મા પગ તણાં, જાણે કોયો ભરે માણ ૧૭
 ૧૩ સુરીનર મુનીવર મા મોહી રહ્ય, ને મેલ્યા મેટા ભુપ
 મોયા મોયારે મા દેવતા, મા બેતાં તારૂં રૂપ. ૧૮
 મોસઠ બેનીરે મા આવીચો, ને માંહયો નઉતમ રાસ;
 હરખ જરીનેરે મા કુમચી, ખુદે તાળ મું વાચે ત્રાસ; ૧૯
 હરતાં ફરતારે મા કુહડી, ને હરે ગરબો ગાય;
 શોભા શી કહુરે મા તમ તણી, કળી કિચો નવ જય; ૨૦
 ગરબે ફરતારે મા જાળીયાં, તેના દીપક જોત અપાર;
 કમળ દીપકરે મા કોડીયાં તેની શોભાને નહીં પાર; ૨૧
 પાર ન આવેરે તમ વણો. તેના શુશુ ગાયા છે હરા;
 આંબા આંબારે મા કાશી થયી, ઇંદ્રાલોક પુર તેનીજ; ૨૨
 પ્રહા આંબારે મા હંસ ચડી, ને પ્રસાદ ચડી માહાદેવ;
 વિઘ્ન આંબારે, મા ગરૂડે ચઢી, નેની દેવ કરેછે યેવ; ૨૩
 નીચે નાચેરે મા ઉર્વસી, ને કરે અપ્સરા ગાંન;
 ગાંન આવેરે મા નૃત કરે, ત્યાં નાટક થેઈ થેઈ તાંન ૨૪
 જય જય વાણીરે મા સહિ વડે, ત્યાં પુખ્તની વ્રહ્મા ય.ય
 હથી રમીનેરે મા રાસમાં, તે સ્થાનક બેડાં માય; ૨૫
 બોજન કીલોરે મન ભાવતાં, પકવાન દુધ છે પાસ;
 આગે ભરીછેરે મા મગ જગની, મન માન્ય પુખ્તરાસ; ૨૬
 કરનેડીનેરે મા વિનય, માથેવળ તારો દાસ;
 સકટ ટાળેરે મા સામની, તમે પુરો મનની અસ; ૨૭

ને દીન આવેરે મા ચરણે, તમારે તે દી.
 ખરડ તમરે મા બચરી, તમે માટે છે.
 સંવત સતરે મા છોતરે, ને રૂડો ચિતરે.
 ખંજન કુચેરે મા અંજવાળી, ને બોમ ધણે છે.

નાગ દમણનો ગરબો. ૬ મો.

મતા જસોદા જગાવે જગોને હરીરે લોલ;
 ખત્યહારી વારી ઉઠો અગણું કરીરે લોલ; ૧
 ક્રમ સાથે બાળ ગાળનો આવી મળ્યેરે લોલ;
 લે ધન્ય વન ગોપ સંત્ર પરવર્યેરે લોલ; ૨
 વેણું વાંસળી રસાળ સીધી હાથમાંરે લોલ;
 પેદી વસ્ત્ર સેવે છે સર્ખા સાથમાંરે લોલ; ૩
 સુણી વચન ઉઠ્યા છે મુખ નરમગારે લોલ,
 ઠાટી કંદ્રપ સામે છે ચશીની કબ્બારે લોલ; ૪
 મારે મુગટ ચંદ્રીકા અતી આપતીરે લોલ;
 કુમ ગોડના તોરાથી દીશે શાભતીરે લોલ; ૫
 છઈ શીમડી સઈ મલુછ ચાલીઆરે લોલ;
 વેણું વાંસળીમાં ઘેતુને શાલાવીયારે લોલ; ૬
 માંહે મધમાં તે ખેત્ર કીધા છે જઈરે લોલ;
 દડો દોડ ચાટ જજમાં પડ્યા જઈરે લોલ; ૭
 ઘાઈ કમળ પડ્યા છે ભેની લાળમાંરે લોલ,
 જળ બેદી કરી પોતાછે પોતાળમાંરે લોલ. ૮
 દુખી નાગણી આવીને નારખ્યા હરીરે લોલ
 સુધુ મેમગતા ખાત્ર કરજા કરેરે લોલ. ૯

રખી રૂપ નેઈ માલ્યાં નેણાં હરે લોભ,
 મળયે નામ તો પ્રાણ તાલ્યાં હરે લોભ; ૧૦
 ત્યારે કશ્ચ કહે તે એવું સાંભળીરે લોભ,
 સાત પાંચ દસ વીરા આવી મળીરે લોભ. ૧૧
 કમળ જલચવા આસા છે મનમાં ધમીરે લોભ
 ધ્યાન ધરી કરી આપ્યને તુ નામ નુરે લોભ,
 અડ્યો કરીય જ્યારે એવી વાંછી સાંભળીરે લોભ.
 કહે બાળકને નારી સરવે મળીરે લોભ, ૧૩
 એસા કમળના દોશી તુ નો કોણુ છેરે લોભ,
 કાળ સય બાળ નામ મુખ લુણુ છેરે લોભ ૧૪
 બાળ્ય બાળ્યની તુ નાથ મારા જગસરે લોભ
 બાળ કાળ તરો અણુપુટરો આવશેરે લોભ ૧૫
 માત તાત વાટ ઘટ નેઈ કુઃખ બાઈનેરે લોભ;
 મોત મળી લીધુ હાથે મારા નાથનેરે લોભ ૧૬
 એવું સાંભળીને કશ્ચ વાણી વહેરે લોભ.
 અધી નાગણી તું આજ ભરી છે મહેર લોભ. ૧૭
 જાને નામણી તું નામને જગાડ્યનેરે લોભ.
 મદ ઉતાર અકકારીને ઉડાડ્ય નેરે લોભ, ૧૮
 ધાઈ નાગણી પેતી છે તતકાળમરે લોભ.
 વીખનારી પેઢયા વીખ ફેરી જાગમારે લોભ ૧૯
 ધ.મ સાગી જેમ લોક કોશ ઘાવનીરે લોભ.
 ગોઘે બાળે જેમ અગ લોક તાવનીરે લોભ ૨૦
 ત્યારે નામણીએ નામને જગાડીઓરે લોભ.
 નાથ બારણે તે બાળ એક આવીયોરે લોભ ૨૧

એવું સાંભળીને ઉઠશે વીખના ધણીને જે લોલ.
 એકસોને એક સામટી મારે ફગારે લોલ. ૨૨
 નાગ એટ કરી બાળ ઉઠશે ધરેરે લોલ.
 હું મારેને જુલું માંહો માંહો કરેરે લોલ; ૨૩
 ત્યારે કશીય ઠાળને કરે ગરેરે લોલ.
 બગે પછાડે ઉઠાડે ભુખી ઉપરે લોલ. ૨૪
 ને જુલવાને માર માર નેરથીરે લોલ,
 માંહો માંહી વઢેડે ઘણું નેરથીરે લોલ. ૨૫
 કરે કરોલ નેહ આવી ઝાલે સરપનેરે લોલ.
 કરે જુલું બહુ મારે નામ તરપનેરે લોલ ૨૬
 લડ થડેને મારે બહુ પાડુઓરે લોલ,
 ઘણી વાર એમ જુલું કરતાં થયેરે લોલ ૨૭
 છળ બળ કરી નાગ તો યાડી ગયોરે લોલ,
 એકસોને એક ફણીયા ઢળી ગયોરે લોલ. ૨૮
 નાગ શીર પર નાથીય ચડયા જઈરે લોલ.
 નાગ મુખમાથી ફધીર ચાલ્યું વહીરે લોલ, ૨૯
 ફેર ફેર ગાય નાગ બહુ જાનમાંરે લોલ;
 વેણું વાંસળી વળડે બહુ તાનમાંરે લોલ. ૩૦
 શુક જુલું ગઈ વ્યાકુળ થઈ મરેરે લોલ.
 ત્યારે નાગણી આવીને અરજ કરેરે લોલ. ૩૧
 હાથ નેડીને નાથ આગળ કરગરેરે લોલ,
 ત્યારે કશીય ત્યાં થકે ઉતરેરે લોલ. ૩૨
 દયા આવી તારે નાગને છોડીયોર લોલ
 છુટયા નાગ નાસે મોટીય વધાવોરે લોલ. ૩૩

નજ પારણી તે પ્રમુલ પધાગીયારે લોલ.
 સહુ દેવના કામ તે સુધારીયારે લોલ. ૩૪
 ત્યારે નાગણીએ જોયા નોજ નાથનેરે લોલ.
 નેજેકાર સુખ થયું મજ સાથનેરે લોલ. ૩૫
 આળ્યા ગોકુળમાં સહુ ઉમંગે ભર્યારે
 એવાં ચરીત ઘણાં નાથે કર્યારે લોલ. ૩૬
 એવી નીત્ય નીત્ય નાથજી લીલા કરે લોલ;
 દેવ કંઠજી નીરખાને નાજી કરે લોલ. ૩૭

આદ્ય શક્તિનો ગરબો ૧૦ મો.

અદ્ય શક્તિ તુજને નમુરે, બૈાચરી ગુણપત લાગુ પાય
 દીન જણી દયા કરેરે, બૈાચરી મુખે માયુ તે યાય. ૧
 વાણી આપોને પરમેશ્વરીરે, બૈાચરી ગુણ તમારા જાય,
 ચોસઠ એની મળી સામટીરે, બૈાચરી માનસરોવર જાય ૨
 માન સરોવર ઝીલતારે, બૈાચરી કરતાંતે નીલ વિલાસ,
 સખસપુર ગામ સોયામણુરે, બૈાચરી ત્યાં તમારે વાસ ૩
 સર્વે મળીને કીધી સ્થાપનારે, બૈાચરી ઉરવુ બૈાચર નામ
 સામ સામા એ જોરડારે બૈાચરી સોનુ ઘડે સોનારે; ૪
 ઘડીયાં બાળુખંડે બેરખારે. બૈાચરી ઘડીયાં એકાવળદાર
 પ્રથમ ચરિત તમે કર્યારે, બૈાચરી માર્યો તે મૈખાસુર, ૫
 રક્ત નેણું ફરી મારીયારે, બૈાચરી રક્ત ચલાવ્યાં પુર;
 માર્યાંતે મૃગ બોલાવીયારે, બૈાચરી આરાસુર તણાં ગઢ માંય
 સુખ નિસુખ કાથે હણ્યારે, બૈાચરી માર્યાં તેને પળ માંય
 ઘેડીમાંથી ખોડો કર્યારે, બૈાચરી અસ્ત્રીમાંથી પુરૂષ. ૭

હવે હેતુ નથી હંહાતું, બાચરી કંઠગુ આંચો કાળ
 ધર્મ ગયું ધણી ધરીરે, બાચરી પુન્ય ગયું પાતાળ, ૮
 હોમ હવન ત્યાં થાયછે રે, બાચરી શ્રીફળ ધણીરો હોમ.ય
 પ્રજા વેદ ભણાયછેરે; બાચરી આનંદ ઉચ્છવ થાય; ૯
 કર જોડીને વીનવેરે, બાચરી વક્ષજ તારો હાસ;
 સદા શેવક છે તાહરેરે, બાચરીરાખો ચરાણ નોવાસ ૧૦
 ચાણુ પખાળી તુજને નમેરે; બાચરી વૈકુંઠ હોશે વાસ;
 ગાય શી ખેને સાંભળેરે, બાચરી બાચર પુરે આસ; ૧૧

અબાજનો ગરબો.

- રૂઠાં ગરબે રમે છે માતા અંબીકારે,
 પાય વાળે છે નેપુરીના કમકારે;
 રૂઠાં ગરબે રમે છે માતા અંબીકારે. ૧
 પાય વાળે છે ધુપરીના ધમકારે,
 • રૂઠાં ગરબે રમે છે માતા અંબીકારે. ૨
 માને જોવાને દેવ મુની આવીયારે,
 સાથે સિદ્ધ ચોરાશી તેડાવીયારે. રૂઠાં. ૩
 આંચા ઇંદ્ર ઇંદ્રાણીને દેવદારે;
 પ્રજા વિન્નુ સાવત્રીને શેવતારે. રૂઠાં ૪
 ત્યાં ચાસઠ બેની બેગી ધધરે;
 નવ દુરગા જીવે હબી રહીરે. રૂઠાં. ૫
 જોવા આવી પાતાળ કેરી નાગણીરે.
 એક નાવો તે નર અભગણીરે. રૂઠાં. ૬
 તીયાં ખાવન વીર ઉભા રહેરે.

એવું કહીતા મનમાં નથી ચહેરે. રૂમાં. ૭
 સહુ ગાય છે રાગને રાગણીરે;
 નવરાત્રી ફેરી કરે જાગણીરે. રૂમાં. ૮
 વાળ વાળે ને તાલ અડગ બેરણીરે,
 હોજી કાંસીયાને તાગ અડગ ફેરણીરે. રૂમાં. ૯
 કર જોડીને બટ જાળ રામ કહેરે;
 ગરબી આંસે તે માતાને ચરણે રહેરે. રૂમાં. ૧૦

સાત વારનો ગરબો. ૧૨ મો

સખી જાહીને આશવલેરે અલબેરે આ હું કીધું.
 એવાં પ્રાણુ અમારાં જાય છેરે કુબળને કરાન કીધું
 અમ કરતાં અડકારે અબગાએ અગ્ર પીધું
 માધવના સ્વામી પધારે રે તમ ચરણે માડ મન આંધું
 સોમવાર સુણુ અહિંહીરે સ્વામ વિના નહીં સારૂ;
 જય અદ્ર ગયો વાહજમરે ગોકુળમાં ધીર અધારૂ. ૩
 પ્રથમની ખીત સંભાળોરે આંધો તો અખિહી ઠારૂ;
 માધવના સ્વામી પધારેરે પૂર્વ જનમનુ છે સારૂ. ૪
 મંગળવારે મંદીરમાંરે માહનલ અમે નહીં રહીએ;
 મુખ કુખની સર્પે વાતુરે કિાને આશવલ કરાં કહીએ,
 એવાં મુખ સાંભળી સામગીયારે અમે અબગા ઉરમાલીએ
 માધવના સ્વામી પધારેરે અંતરની વાતુ કહીએ. ૬
 બુધવારે બુહી અમારેરે ત્રીકમલ રહ તમ પાસી,
 એવા કુમા નામજ સખીયારે તેહી ગયા અદ્ર પાસી. ૭
 શુક્ર વાંક અમારે આશવરે કાનળને કુબળ ખોરી;

માધવના સ્વામી પધારેરે મન વિચારે પ્રારાસી. ૮
 ગુરુવારે ઝોવિંદલરે ઘરમાં હાલુકું ધેસી.
 શ્રી જમુનાંજીને તીરે રે મુખ નીરજે ત્રેપી પેસી. ૯
 ઝોક અરજ અમારી મુજબરે માથે રહેશે આ મેલું.
 માધવના સ્વામી પધારેરે પુવં જનમનું છે લેહેલું.
 મુકારે સહુ ઠાંઈ ઉંઠે છેરે મોહન ગ્યા અમને મેસી;
 આધા અમને મેસી શુ જાઓછેરે કુખજ નારીછે ઘેસી
 એને પ્રીત કરી પેરાવજેરે અતુરને અવજ સુઠી. ૧૩
 શતીવાર શીશ નમ્રપુરે અમ ઉંઠે છે મોકુળ નારી;
 એતો જનમે જનમનો જુઠારે ગોરસ પોતો ગીરધારી
 પાતળીયા બેઠે પળજેરે વીંડસવર વેસા વળજે.
 માધવના સ્વામી પધારેરે મોહનજી વેલા મળજે. ૧૫

અંબાનો રાસ ગરખો ૧૩ મો.

• અખંડ વિસાસ અંબા તણો ગાવા કીધુ મન;
 સારસ્વતી માત કંપા કરી સંજોવર મસન. ૧
 નિત્ય નવી લીલા માતની કવિ મુખ કહી નવ જય
 નેને અનુભવ અંબા તણો તે રસ કરણીકા ગાય
 ખજા ભણે વેડ વાણીએ તોયે નવ પામે પાર.
 મંદ છુદીયું વરણુ કાણુ મારો અધીકાર. ૩
 કિંપા કિંપાળી કીલએ; કરાન હીલએ માય;
 સનમુખ ઘઘને દાખજે રૂથે રૂથે આનંદ યાય. ૪
 રમણ તમારૂં વાણું ન્યારો નીતમં ખેલ,
 અમક પ્રાપ્ત સોગા રચી વગી છે રસની રેલ. ૫

સિંહે ચઢ્યા શોભો ઘણું ખઠમ ખટકે ત્રીશુળ;
 બાણ ટંકારવ ધુધરી કળી ચપાનાં કુલ. ૬
 આખડ અખેડા વાળીયો લલાવટ કીધી આડ;
 આખડી અગ ઘોઘની સુદર પ્રમુટી લલાટ. ૭
 ભટકે મોતી નાકનું અકુર ભર્યાં તમેળ;
 હઠખચીએ હીરા જઠયા કરણે ઝાળ અકાળ. ૮
 અંગે આણુશણ પેદેરોચા, વિશ્વ વિભારી અગ.
 કચુધીયે રૂઝા મોર છે વેણુ વાસંગી નાગ. ૯
 શુકો કનકનો કમ કમે વાડ્યો પોંચી સાર,
 કટી મેખળાએ ધુધરી હંધડે અબુકે હાર. ૧૦
 આરસો આંગળાએ હેમની દરપણુમાં મુખ જોય-
 વીટીઝાં નંગ જઠાવની અગ્રત દ્રષ્ટી હોય. ૧૧
 રમજમ ઝાંઝર વાજતાં ધમ ધમ ધુધરી થાય,
 તાનરે માનજે તારૂંશી છંદે માહા રસ ગાય ૧૨
 ધણણુ ધરતી ધુજતી ગાણુશણુ ગને ગોળ.
 દિશો હીરા પહોણ પહયા મુખડે ખીઠા ઘાસ ૧૩
 મમ્બરાળી મદમાં ભરી મતવાલી મુખ ગાય;
 ભટકાળી છે આંખડો રૂય કોએ ન કળાય. ૧૪
 વેકુંક નાય વશ કીધલા શંકર કરતા માનુ સોન;
 દેવ પ્રજ્ઞાદીક નાચતા નારક કરતા ગાન. ૧૫
 ખગોળ ભુગળ ગાળ રહ્યું શું હીપકની શોત;
 તારા મંડળ ટપકી રહ્યું જોતાં સંયર સુત સોત. ૧૬
 ચોસક જોગણીના તાનમાં મરડો છે કાંઈ અંગ,
 અનેક નૈતમ નર ગય છે વિધ વિધ કરીને રંગ,

ઠમ ઠમ ઠમરૂ ઠમ ઠમે ઠમ ઠમ વાને ઝડગ;
 ઝણુણુ ઝાંઝરી વાજતી નેતમ તેનાં જાંઝ. ૧૮
 નારદ ફેરી ફરમાં દુષ્ટ બહુઠયા આકાશ,
 ઝરૂડે બહુડીને પરવર્યા, તેની જાંઝે જાવીનારા. ૧૯
 સરસ લીલા જોઇને ઝુનીવર ઝુકયા ધ્યાન;
 પ્રજ્ઞાદીક પ્રજ્ઞા લગે શરીયગ લુપ્તવા જ્ઞાન. ૨૦
 ગાંઝે લીલા જાંઝા તાણી દપતી નીરગુણુ ઘાય;
 તેની કરણી કાંઘા તણો વણુ કરયો નવ જાંઝ. ૨૧
 શાંઝ શોવરામદાસ વણુવે મહિમા કહ્યો નવ જાંઝ;
 લુપ્તવા ઝુકયા જ્ઞામા કરો ને માંઝુ તે ઘાય. ૨૨

કાશીની જાનપુરણાનો અર્થો ૧૪ મો.

આઈ જાજ આપો જાનપુરણા રે,
 કરજો સેવક ઉપર કરૂણા જાનપુરણા કાશીપુરીમાં બીરાજો રે,
 તમારા અણુ કમગ શોશ ન. મુરે,
 માતા મિર કરી જોજો સ. મુ. જાન૦ ૨
 તમારો જાજક ઠયાં જઈ જામું રે,
 માતા માની લેજો તમે સ. મુ. જાન૦ ૩
 મ. ગુ મોજ તમારી ભક્તિરે,
 મને સદાય આપો આઘ શક્તિ. જાન૦ ૪
 બીજુ આવર કાંઈ નવ માંઝુ રે,
 કર જોડીને પાએ સ. મુ. જાન૦ ૫
 હુંદાજો તે ગુણુપતી દેવા રે,
 જોને જોઈએ મેઠકના મેવા. જાન૦ ૬

કેશતી અષ્ટ ભેશવ યોધી રે	
શ્રામા શીવલતી અલોકી.	અનં ૭
મધ્ય ખીરાજો છે જોય માયા રે,	
જોડે મેઠા વીરેશ્વર રાયા.	અનં ૮
જેનો જડાખાં જનવી ગાળે રે,	
પામે પારવતી માતા ખીરાજે.	અનં ૯
હાલા હાહ મારે હનુમાન રે,	
જેનું રામ સીતા પર ધ્યાન.	અનં ૧૦
સુધા ગંગા માતા ગંધીર રે;	
જેનાં અત્રત સરખાં નીર.	અનં ૧૧
પાપ કાઠો જનમનાં જાય રે;	
જે કંઈ વસે છે કાશીની માંય,	અનં ૧૨
એવી જોવાની બની છે મુકતીરે,	
સહુ જન પામે છે મુકતી.	અનં ૧૩
હીલા ગઈ તમારા નામની રે,	
બુજ સામુ જુઓ તમે સ્વામની.	અનં ૧૪
કાલો ઘાલો હું કાંઈએ નવ જાણ્યું રે;	
દાસ કલ્યાણ શું વખાણ્યું.	અનં ૧૫

શાલગારનો ગરખો ૧૪ મો

પ્રથમ પારવતીના પુત્રને પાચે નમુરે લેલ,
 દીન જાણી વાણી દીલએ કહું સમુરે લેલ; ૧
 સરસ્વતી તણા ચરણ પ્રતાપથીરે લેલ,
 નવે નીધ રીધ શીધ આપો આપથીરે લેલ. ૨

કરૂં ગાન ઘરૂં ધ્યાન બડચરા તાણુરે લેલ,
 કરો સાર વાર વાર શું કહું ઘણુરે લેલ, ૩
 આજ બડચરાજી માત ગરબે રમેરે લેલ,
 શુરનર ગુનીવર સહુને ગમેરે લેલ. ૪
 માજી રૂપ રાધિકા થકી ઘણું બણીરે લેલ,
 ઠાઠી કામ રાશી સુર્યની છબી હજારે લેલ. ૫
 રતી રેહીણી રનાદે આદી-મુદરાંર લેલ;
 પલક પલકે ઉભા રમે પુંદરીરે લેલ. ૬
 વૈણુ વામુકી સરખી સૌરા રાજતીરે લેલ,
 શુદ્ધ ઘંટ ગોશણને મધ્ય ગજગીરે લેલ. ૭
 ભરી માંગ મુગ્ધા તે મહા મુંદયનીરે લેલ,
 રાજે રાખડી રૂડી તે રત્ન તુલ્યનીરે લેલ. ૮
 કુતી ઝિટલી સંથે ભરયા સખા પડયારે લેલ,
 આકે અમરી શું ચોટલો કટી અડયારે લેલ. ૯
 સ્વરાણુ સીંદુર આકરે સર્વ સીપનારે લેલ,
 શોળ શોભીતા સાણુગાર સરવ નીપન્યારે લેલ. ૧૦
 કાને વાળીઓ જડોવ ઝાલ ઝમખારે લેલ.
 જોડી માતીએ પેરોબ્યા હાંબ હુમખારે લેલ. ૧૧
 શોના સાંકળી સરો રીંકા જડામણીરે લેલ,
 ઠેર તારણુ માતીનીં દીસે હામણીરે લેલ. ૧૨
 તેજ શું કહું તાટક તેણે લોલકેરે લેલ.
 કળા કુલ જડ્યા નંગ તે અમુલકેરે લેલ. ૧૩
 આર્ય અદ્રમા કપોળ શું કહું કપીરે લેલ,
 આંહી ભુવન માંહી બડચરા સમુ નચીરે લેલ. ૧૪

બાલ લાલ આઠ કમકમની રાતઠીરે લોલ,
 તપે તીંગડો કઠી ન જાયે વાતડીરે લોલ. ૧૫
 ત્રીકુટો મધ્યે સોદુરની ખોદી કરીરે લોલ;
 ચોડયા ચોખ્ખા કપોળ લોલ શું ભરોરે લોલ. ૧૬
 જગુટી કમાન કાન કોરશું અડીરે લોલ,
 કોર નારીસાં વિરેહી કરે તે ગઢીરે લોલ, ૧૭
 આંખ ઉપમાને નાંવે કોઈ પલ પઠેરે લોલ,
 વરાણુ વરાણુ જે અન્ય ઉપમા ઘટેરે લોલ ૧૮
 પદ્ય કીપક તારાના તેજ ત્યાં ગળ્યારે લોલ.
 મીન ખંજન અગમાન મુકીને પડ્યારે લોલ ૧૯
 ભક્ષ વક્ષ કાંતી તીલકની લીલા જુઓરે લોલ
 જોશ ગાલમાં ત્રીલોક મોઢ્યાં તાજુવેરે લોલ; ૨૦
 મોઢું રૂપ ધરજું બહિરજાળ બાળીચેરે લોલ;
 અઢ્યાર રહ્યા વેમરની વાળીએરે લોલ; ૨૧
 ગુરૂ હેમલાલ જોમ જગુ મુક્તમારે લોલ.
 રાત્રી કીકીએ જેતાં જાણાય જુક્તમારે લોલ; ૨૨
 અંધર ખીખડે પ્રવાળ લાલમાં મગીરે લોલ.
 રંધ પકિત જુક્તિ રાહમ કેરી કળીરે લોલ ૨૩
 અળકે સુતીઆ જઘાવ આવ રેખમારે લોલ.
 વદન નીરખતાં ન આવે મીન મેખમારે લોલ ૨૪
 હાવ આવ શું કટાક્ષ નેન રોનવનુરે લોલ.
 ચિત્રુક આરૂ વીચ ઈંદુ બીકુ મેનનુરે લોલ. ૨૫
 કહ કોકીલા કપોત જોત પોતનીરે લોલ;
 જાનુ જુલિને પ્રમાણુ તે ઉડપોતનીરે લોલ. ૨૬

ડોરેચી ન માળા ચંપ કળી ચમકતીરે લોલ.
 ઘણી ધુધરી અરીસે હીસે ધમકતીરે લોલ. ૨૭
 બજે ઘણેરા થયા ઘણા ધસુબજેરે લોલ. ૨૮
 કનકે સાંકળી તુશી દારેને ઝુમણેરે લોલ. ૨૯
 હીરા સાંકળી પાસાની સોર ચારતીરે લોલ.
 ઝુકતા માળા તે ઝાકાવળા હારતીરે લોલ. ૩૦
 યે હમેલમાં હીરાના ઝખકારકારે લોલ;
 પારી જાતક હીરા મંદારના હારકારે લોલ. ૩૦
 બહુ કંઠ જીગમ સુંઠ સરખા સહીરે લોલ
 હાથ હાથની હાથેળીએ મર્યાં મહીરે લોલ. ૩૧
 અળી અદ્યુત અંગુઠા સંજે આંગળીરે લોલ.
 અનુમાનમાં આવે તે મગની ફળીરે લોલ; ૩૨
 નખ વીરા રાત દીવસે તારા તપેરે લોલ.
 અન્ય ઉપમાનો અર્થ વ્યર્થમાં ખપેરે લોલ, ૩૩
 બાહિ બાજુબંધ ઘેરખાને કુમતારે લોલ;
 બાંધ્યા બાંદલા બન્યા રહ્યાં ઝાઝુમતારે લોલ ૩૪
 પાણી સુઝો મમાણુ ચતુર રમનારે લોલ.
 અતી અણુ તણુ દત તે મતંગનારે લોલ; ૩૫
 બહુ દારમાં જઠાવ લાલ સાંકળીરે લોલ.
 મધ્ય માણિક હીરાની હાથ કાંઠણીરે લોલ, ૩૬
 હાથે પાંચીઆ જવાળી બાળી કંગણીરે લોલ,
 છત્રા છાપ આરશી અતી સુચગનીરે લોલ. ૩૭
 હર ઓપતું રક્ષાળ તે વીરાળ શુરે લોલ.
 કમળ કોથ કચ અજમાં મરાળશુરે લોલ; ૩૮

કંચુડી કનક તાર કારણં બનીરે લોલ.
 યુગ અંદન અરચીત શોભે શોભારે લોલ. ૩૯
 લેધો બાલ્યના પેર્યો તે રંગ જીભવેરે લોલ;
 કમળ કોર નેર શાલુ કમુજ સુવેરે લોલ. ૪૦
 પેટ પાયાણી પ્રમાણ ક્ષીણ લંકણીરે લોલ
 સજી મેખળા રશાળ કશી કિંકણીરે લોલ. ૪૧
 ઉદર ઉપરતે ત્રીવળી વળી રહીરે લોલ.
 ગિરિસ્થેત રહુ મધે ત્રીવેણી વહીરે લોલ - ૪૨
 નાભી કામળ કુવો કર્યો સુમારનોરે લોલ;
 ભર્યો વારી તે અખુટ ઇંદુ સારનોરે લોલ; ૪૩,
 કંઠ રેઠ રેઠ વાંસો તે એકત્ર છેરે લોલ.
 અધા મુખતું અખડ ટુંળ પત્ર છેરે લોલ. ૪૪
 કટી કેશરી હરી નીળ સદળીરે લોલ.
 જંઘા જુંગમ તે અધામુખે કદળીરે લોલ. ૪૫
 ચાર અરાણુમાં ચીત્ર લખ્યા છે ગ્રંથશારે લોલ.
 પગ આંગળાં વળ્યાં અંપા કળી જશારે લોલ. ૪૬
 ભરી જાવક કટોરી હેમ નાનીચારે લેલ.
 ઇંદુ ખીંખને આકારે એડી પાનીયરે લોલ ૪૭
 નેહર લઘર તોડાને ધુધરી તળેરે લેલ.
 પાત્રે નેપુરને વીંછવે સુની ચળેરે લોલ; ૪૮
 નથણે કાજળ તે સાર્યાં કુમ કુમ રોજશુરે લોલ;
 મંદ હાસ્ય કરે મુખ ભર્યારે તખોળશુરે લોલ; ૪૯
 કઠી કાઠ આઠ આઠ સખી સંગમરે લેલ.
 જાળી બહુચરા કલોલ કરે રમનારે લોલ ૫૦

ફરે માન તાન પાન પત્ર હાથમાં લેસ.
 રમે રમક ઝમક ઠમક જાખા સાથમાં રે લોલ, ૫૧
 કંતે કુંવટ ઝડી ગઢી રાગીઓ રે લોલ.
 બિંક બિંકથી લે હથે હથ તાગીઓ રે લોલ; ૫૨
 ફેરા પામ કરા રાગીયા અંબડસારે લોલ;
 રૂંડુ રૂંડો ફરેને લે હથેડસારે લોલ. ૫૩
 એ અખંડ એલ એલે બાગી બહુચરારે લોલ.
 જાણે દેવ લેછે વારણા ફરી ફરી રે લોલ. ૫૪
 વીંછું વાંસળી વગાડે ટાપડ નાદપુર લોલ,
 ઠંડ વાળે માફાદેથ મરખદ શુરે લોલ ૫૫
 ધરી પાણી પોથાઓ ને મકા ધુનમાં રે લોલ;
 જાણે વેલ જાણે સુખ ચારે ધુનમાં રે લોલ, ૫૬
 પ્રુપ અંદન વરસાવે વળી દેવતારે લોલ.
 જાળયાસી સદા રૂપી સદા સેવતારે લોલ, ૫૭
 ગીરી સ્વેત તલ સેવક કાળે ધરી રે લોલ.
 કાગી કાગમાં ચુંવાગમાં આવી વસી રે લોલ. ૫૮
 જુર શુ લહે ભવાની ફેરા બેઠને રે લોલ.
 આદ્યમઅંત એ અમત્ય વાદ વદને રે લોલ. ૫૯
 આ અખંડ ગરબા ગાપ ને કાઠ માનવી રે લોલ
 અશણુઅરણુને ઉચ્ચારે, સનાન જાનકી રે લોલ; ૬૦
 નવે નીક રીક લીલએ ઓવાણારે લોલ;
 રૂંડી વાંઝીયા બંધાવે દાર પારણુ રે લોલ; ૬૧
 મન મેઘાં ત્રેખ આવર સીકામણુ રે લોલ
 લટ વલજ મેઘાડો માને ભ.મણે રે લોલ. ૬૨

સતભામાણુ વાણુ ઝરણે ૧૬ મે

જાણ્યુ જાણ્યુ કત તમારુ જાણવારે લેલ;
 હેતજ હાય તો હૃદયમાં વરતાય ને.
 અમે તમારી આંખડીએ જાળખામાણુરે લેલ,
 વાલપ હાય તો નયણમાં ઝળખાય ને. જા. ૧
 પારી જાનકેનુ કુવરે નારદ સાવામારે લેલ;
 જહ સોંપ્યું રાણી રૂકમાણીને દરબાર ને;
 ક્યેકે પાંખડલી મારે મદીર નવ મોકલીરે લેલ,
 કોધી મુજથી એ અદકેરી નાર ને, જા. ૨
 અચરત પાખ્યા ને અંદરેશો ઉતરયોરે લેલ,
 જાઓ જાઓ જાઓ નહીં બાલુ સુંદર સ્વામ ને;
 રૂકમાણીને મદીર જહને રંમે રમેરે લેલ,
 હવે તમારે અમ સાથે શુ કામ ને જા. ૩
 અગા રહો અલમેલા મને અહરો નહીરે લેલ,
 તમ જાણે નહીં બાલુ નંદ કુમાર ને;
 મોલેને પધારો માનીડી તણિરે લેલ,
 આજ પછી આવણમાં મારે દાર ને. જા. ૪
 નારદે કશું સતભામા સાંભળેરે લેલ,
 એ નીલેજને નથી તમારુ કામ ને;
 કાલાંને વાલાં કરેતો તે આવણરે લેલ;
 મોટા કુળની મુકશેમાં મામ ને, જા. ૫
 ઉદાર્યા આગ્રજરે કપે અગ થઈરે લેલ,
 લો સામળીયા તમારો શણગાર ને,
 મારારે મિથરની મિઠુ એ બહીરે લેલ;

ખીનું અપો માનીતી દરખાર ને. જા. ૬
 ચરણા ચીર ઉતારી ચોગી ચુદ્ધીરે લેલ,
 ઉર થકી ઉતારયો નવસર ફારને,
 કાંખીને કઠલારે તોટી ઠામણીરે લેલ,
 સર્વ સભાગી લેને નંદ હુમાર ને. જા. ૭
 અગગથી નવ જાણ્યું મેતો જીવકુરે લેલ,
 ધરથી ન જાણ્યો ધુતારાનો ઢંગ ને.
 બાળાપાણીની પ્રીત અમારી પાલટીરે લેલ;
 જી નીલિજન રાનો ફીને રંગ ને. જા. ૮
 ધીરજની વાતો ધરથી જાણી નહીરે લેલ.
 પ્રીત કરીને પરવશ કીતા પ્રાણનો;
 કાળજઠાં કારીને ભીતર બેઢીયરિ લેલ,
 મીટડસીમાં માર્યાં મોકૂનાં પાણુ ને. જા. ૯
 પ્રીત કરી પરકરવું નાંતુ પાધરે લેલ,
 થોઠા દિવસમાં શું દીધાં મને સુખ ને;
 સ્વપનાનાં સુખઠારે સ્વપને વહી ગયાંરે લેલ.
 રક્કલસીમાં મગઠયાં દારણુ કુઃખ ને. જા. ૧૦
 પ્રરણુ પાપ મળ્યાંરે જી અબળા તણારે લેલ;
 જેતો પરણ્યો પર હર રમવા જાય ને;
 અપાલકા ભીષારે બાળે વેરાથી લેલ,
 તે નારીનું જીવન ઝુલાં ખાય ને. જા. ૧૧
 પાણીઠાં પીત ધર શું પ્રગીઝરે લેલ,
 વેરો પીતાજી પ્રરણુ શોધ્યાં વેર ને,
 ઉઠેરી આપીરે જીના હાથમારે લેલ,

ગજધુધીમાં ઘાળી ન પાણું ઝેર ને. જા. ૧૨
 શેઠડલીનાં વેણુ મને બહુ સખરે લોલ,
 નયણાંમાંથી છુટ જાતી ધારને;
 હેતક નવ ફાટકું રે હજીવે અમતજી રે લોલ,
 ઉર ઉપર કંઈ ઉડયા મિથ મસાર ને. જા. ૧૩
 સિવાને પ્રાણી શું બે લો મન ધકારે લોલ,
 ભોજા મનની શું જાણોછો પ્રાંત ને
 નારી મત શું રાખો નારકને કહેરે લોલ,
 કુમ્ભવતી તમે કેમ કરો કલપાંત ને. જા. ૧૪
 પટરાણી તમથી બીજી પ્યારી નથીરે લોલ,
 શું સતભામા કહે અઠાવો દોષ ને;
 કપટી નારદીયાનાં ફેલેણુ ન માંનીયેરે લોલ,
 ઘણો વધારે ઘર ઘર જઈ વિરોધ ને, જા. ૧૫
 જાણું ને કહું તો તમે નવ સાંભળોરે લોલ,
 કહો સતભામા ખાઉં તમ આગળ રામ ને;
 કાણુડા નાગને આપુ આગળોરે લોલ,
 તોયે તમારું મન નવ માને કેમ ને. જા. ૧૬
 મેહનજી કહેરે સતી તમે સાંભળોરે લોલ,
 કહોતો મંગાવું પારી જાતકનુ ઝાડ ને;
 જાણીને રોપાવું તમારે આંગણોરે લોલ,
 રાણી રોસ તણને મુકી રાડ ને. જા. ૧૭
 હરખીને માલ્યા હરીથી હેત શુરે લોલ.
 સતભામાને સોડો લાગ્યાં પાવ ને,
 વાળાંને વાત્રેરે વેણુ વાંજળોરે લોલ.

ગીત ગાનને નડિતમ કોવચ પાવ જો, જા૦ ૧૮
 કેમ કેમને કસ્તુરી બહેન કવડોરે લોલ,
 ચુપા ચદન ઉડે અખીલ ગુલલ જો;
 આનંદ ઉચ્છરે ધાય અતી ઘણોરે સાલ.
 ભેગ ભુગમને વાજે ઝટકાં તાળ જો. જા૦ ૧૯
 કણાણુ ગાયો રૂઢી રીતશુરે ચલ,
 સતભામાનાં મનાવ્યાં છે મન જો,
 મીરાનો સ્વામી માતે પધારીયારે સાલ,
 સતભામાનાં જીવન કીર્ધા ધન્ય જો. જા૦ ૨૦

કાકરેલ માતાનો ગરબો

મધમ ગણપતી લાગી પાય કે ગરબો આદરશે સાલ
 કાકરેશ્વરી તણો મહિમાય કે સકુ ચીતે ધરોરે સાલ. ૧
 વાણી આપો સારક માય કે મુખયા કોવચરે સાલ,
 સાકો ભાવ ધરીને ગય તેવો ગરબ કરે સાલ. ૨
 કાકરીયા સરવર શોભાય કે, અણો સાંભજોરે સાલ;
 મેલાં હોય તે ઉજવળ થાય કે, જાણે આંખજોરે સાલ. ૩
 આરે પાસે સધો સંધ કે, સુંદર ઘાટ છે રે સાલ;
 ખંગલા બેઠક પથર ખંધ કે વચમાં વાટછેરે લોલ. ૪
 વેરેજો ખારીના જો માય કે આવે છે સહીરે લોલ.
 નાહ્યે કાયા નીર્મળ થાય કે તે નિરખો તઈરે લોલ ૫
 કાકરેલ મા વસંતીયા વાસ કે ગરનાળા વિષેરે સાલ
 મતક પુરણ જોત મકરા કે પુસ્તકમાં દીશેરે લોલ
 સુરેવર સમુદ્ર સરખુ દીસેરે ચરણોદય ભરખુરે લોલ. ૬

કેવિત કહે મન મારું હીસે કે જઈ તેમાં તરૂં લોભ ૭
 તેમાં નેત્રમ નગીના બાગ, કે શોભા તે તણીરે લોભ.
 ગુણીજન ગાએ ત્યાં બહુ રામકે; રૂઢીરચના ઘણીરે લોભ ૮
 કાસીયુ હીરાયી બાંત્રી પુલ કે તેમાં થઈને ગયાંરે લોભ,
 તેમાં ઝાડ ઘણાં ફળ ફલ કે નવ પલ્લવ થયાંરે લોભ. ૯
 માત અરૂંપે બેસી જુવે કે લછી જામી ભરીરે લોભ;
 સકટે સહુ શેવકના પુએ કે બહુ મેમે કરીરે લોભ ૧૦
 ચારે કથએ તોરણુ લળ કે નાળીયેર ચડેરે લોભ.
 હીપકે જોતાં જળહળ ઝળકે, મુજ મન ત્યાં અડેરે લોભ
 કુમ કુમ ચરચીત ચંદન કથબા આઈના અવાસમારે લોભ
 એ સઠ બેનો આવી રખા, કાસ વિલાસમારે લોભ ૧૨
 દરી સોજ ધરી રાગુગાર; કે ગરબા ગાયછેરે લોભ.
 રૂમઝુમ ઝાંઝરનો ઝમકાર કે, થેઇ થેઇ થાય છે રે લોભ.
 એપે આશ્રયુ નવરંગ સાર કે, કસબી કોરનારે લોભ.
 ચરાણુ એ જો ચળકે અપાર, કે રેશમ દારનારે લોભ ૧૪
 વાળાં વાળે સોડરા વીશ કે જુન ગગને મઘરે લોભ.
 મોહ્યા હરી પ્રભાને ઇશકે તે આવ્યા વહીરે લોભ. ૧૫
 રૂવનો આધિપતિ નેછે ઇંદ્ર કે આવ્યા તે ધીરે લોભ.
 એરાવત ને હસિત ગનેદ્ર કે તે ઉપર બહી રે લોભ. ૧૬
 પુનીવર જપ તપ મુકી તે કે આવ્યા પાંસરાંરે લોભ.
 દશપતિ પાણુ ધારી રનેહ; કે ત્યાંથી પરપરચરે લોભ ૧૭
 કાકેરેલ દે આદરમાનકે બલે સહુ આવીયારે લોભ.
 આપ્યા લગીંગ સોપારી પાત કે પુરૂપે વધાવીયારે લોભ ૧૮
 એવા રચાનકની રચનાય કે મનમાં પેખીયેરે લોભ.

અંશુ દેવતાં ને યાય છે, પ્રાણ રૂખીએ લેલ; ૧૯
 કહાચે દેવ તેની કગડકે ત્યાં આરી વગીર લેલ
 કાકરેળને મસાકે મીઠા છે, મેજો સહ મગીર લેલ. ૨૦
 રિવલ વેચે છે મસાદકે છે ને કૈલાસપતીરે લેલ.
 ખલ રહે આર્સિવાદ છે મુનીવર મહામતીરે લેલ; ૨૧
 શ્રીકૃષ્ણ આપ્યાં વધક નાથ છે, મહીમા વગરીયારે લેલ
 હરખો મુરનર મુનીવર સાથ કેશવ સંધારીયારે લેલ
 રંગ બેર રાજ રમ્યાં તપરાતકે, પ્રમા મહાધારી લેલ;
 કીધા બોગ નાના વીધ ભાત છે, તેમાં નહીં મળુરે લેલા
 અરસ પરસ થયા પિદાયકે, આનંદ ધણી કરીરે લેલ.
 શ્રીકૃષ્ણ વચ્ચે જઈને આપાયકે કહો કાકરેશ્વરીરે લેલ; ૨૪
 અમે આજ થયા પ્રજાત છે, એવું આચર્યારે લેલ.
 ચેતર અતુર હસીને દનકે રહેછું નોતરારે લેલ; ૨૫
 ત્યારે દેવી જઈકે સાથકે, રણિઆંત થયારે લેલ;
 વચન રહેને જમણે હાથ છે સૌ ત્યાં થકી અપારે લેલ.
 ભાદરવા મુદીને નિખાયકે ચેતર અતુરેશ્વરીરે લેલ;
 તે ત્રણ તિથી વસો કવિતાય છે ને મનમાં વસીરે લેલ
 તે ત્રણ દિવશે બહુ મહિમાય, છે દર્શન કરે જહુરે લેલ
 મનના મનોરથ પુરણ થાય છે પામે સુખ બહુરે લેલ.
 આઠમ ચાંદરાને રવિવાર કે પુલ કીલખેરે લેલ;
 રાસત ખરચીદેવી દરખાર છે, રિઠ્ઠિ ઝિઠ્ઠલીલખેરે લેલ
 એવું બાણી વગણુ આઠારકે, સહ સેવા કરેરે લેલ;
 કવીજન કુંડુ છે વારવાર છે ભવસાગર તરેરે લેલ ૨૭
 નાગર હલપતની લખાય છે, આઠ વાસો વચ્ચારે લેલ.

તેથી ગુણજેના ગાંધી માય કે દુઃખડાં દુર ખસારેલાં.
 સંવત સતરશીં સત્યાગી કે, ચિત્રિ પુનમેરે લાલ;
 કવીજન અમદાવાદનો વાશી કે નત્ર યદને નમેરે લાલ;
 જે દોઢ શીખે મુજેને ગાય કે દુઃખ તેનાં ટળેરે લાલ;
 સઘળાં માતકે પ્રસન્ન થાય કે કાકરેલ મળેરે લાલ; ૩૩

કેશીજીનું રૂપાણું ગરબો ૧૮ મો.

વૃજમાં એક સમ વૃજરાજ કે, આઠા લીધારે લાલ.
 રીશે રતા થયા કે નેણુ કે કરોધ બહુ કીધારે લાલ
 જ્યોદા જેતે બોલ્યા વાણુ કે જાડ તાર વારણેરે લાલ, ૨
 અ વડી રીસ કરી નંદલાલ કે કેને કારણેરે લાલ.
 કાનુડા કેતો તારે કાજ કે સીવાકુ ઝુમડીરે લાલ;
 કાનુ રેશમ કેરી કોરકે કોરાવું કુલડીરે લાલ; ૩
 નાડી હીર તાણી નવરંગ કે બનાવું મુંધાણીરે લાલ;
 અ પુ ખાંને જમવા ખીર કે ઘત સાકર ઘણીરે લાલ
 જ્યોદા માતા જાણ પ્રવીણ કે, મનમાં આકાંક્ષીયુરે લાલ;
 રીસાયા પ્રભા મુનાના નાથ કે, કરાણુ જાણીયુરે લાલ; ૪
 પરણ્યા કાજ કર્યો પરપંચ કે મીસ લઈ રીસનોરે લાલ
 બાવળું મુદર પરમ અનુપ કે ચરીત્ર જીગદીશનુરે લાલ
 જ્યોદા સમજ્યાં પુરાણુ પ્રીત કે લક્ષણુ લાલનુરે લાલ
 બોલ્યા જાણી જગઆધાર કે રશીક તારે રૂપણુરે લાલ.
 રસીયા રમો જમો મુખ રૂપ કે કરો રંગ રસડીરે લાલ
 કાનુ કંન્યા લાલ તુજ કાજ કે, આ તે અલખેરે લાલ
 વાલેજીએ કાંઈક ધરાયા કાનકે મન સીતળ લાલ;

માતાનું વેણ મનોહરકે, માવે અંતરમાં ધરચુરે લોલ.
 સમપણું કરવાનું મન સાચ કેઠાવકું ઠેરીચુરે લોલ.
 ત્યારે પ્રહ્લા મુનીના નાથ કે હેરીને સમુ હેરીચુરે લોલ.
 જસોદાએ સર્વ કોધી વાત કે આગે નંદને રે લોલ;
 ઘડીયાં લગ્ન લીચો તતકાજ કે બાળ મુકંદનારે લોલ;
 થયો છે લાડકે વાચો લાલ કે પરણ્યા જેવડેરે લોલ.
 જ્ઞેષ્ઠને કન્યા કુત્ર આચાર કે, સમ્રાઈ જેવડેરે લોલ, ૧૨
 હંમણાં બાળ આચારે મોહી કે, કન્યા કાળુ મજેરે લોલ
 પછે મોટા થઈ માહારાજ કે, કેવા નીવડેરે લોલ ૧૩
 માટે જાણુ બીજું કાંઈ કે, કાપણુ નવ ડોળીએરે લોલ
 છોટી કાન કુંવરને કાજ કે, કુંવરી ઊળીએરે લોલ. ૧૪
 વાણે પ્રહ્લા મુનીના નાથ કે પરણ્યા લાગ્ય છેરે લોલ;
 જે કોઈ એના અહરે હાય કે, તેનાં બર્ષાં ભાગ્ય છેરે લોલ
 જસોદા નંદ મગી એકાંત કે, એ વિચારીચુરે લોલ,
 બ્રહ્માન ધીરે વિવહ કરય તું ધારીચુરે લોલ. ૧૬
 નામ જ્ઞેષ્ઠ મુરત લગ્ન કે, સરવ જોતરાવોચુરે લોલ
 વર કન્યાને પુરણુ પ્રીત કે, સંવે શુભ આવીચુરે લોલ.
 બ્રહ્માણુ તણે દરમાર કે, જસોદાણુ મયારે લોલ,
 દીધાં સુંદર બીડાં પાન કે, આસન બહુ આપીયારે લોલ
 બાલ્યાં કળાવંતીને બ્રહ્માણુ કે, પધાર્યાં બેભાભનીરે લોલ
 નીધી મેર અસાકીકે આજ કે, અમારે મેર ઘણીરે લોલ,
 પાદા સુંદર બાલ્યાં વેણ કે જ્ઞેષ્ઠી બેઠે હાથનેરે લોલ.
 રાધા કુંવરથી આજ કે, પ્રહ્લા મુની નાથનેરે લોલ.
 મન રાજ થયા બ્રહ્માણુ કે, કળાવંતી કોપીયારે લોલ

જસોદા સાથે કરી વઢવાડ કે નેજા રોપાયારે સાલ.
 નંદની નારી એવી વાત કે; સહેલી મેલો હાટમારે સાલ
 મારી કુંવરી માતીડાં ભાર કે. પડી નથી વાટમારે સાલ,
 તુ તો મોટી તારે ઘેર દખાડછ માનનેરે સાલ;
 રાધા મારી મુંદર રૂપ કે, નહીં દઉં કાળા કાનનેરે સાલ,
 મારી પુત્રી અત્રી સંક્રામળ કે, કમજરેરી પાંખડીરે સાલ
 તારો પુત્ર રમે વન માંહી કે પગે નહીં ચાખડારે સાલ ;
 વતુ કરતાં બમે વેણુ કે એક વાદ્ય અહડપારે સાલ.
 ખસા મુનીના વાસા કાળ કે, જસોદાજી સડપારે સાલ
 જસોદાએ લોચન કાધાં લાલ કે, કળાવંતી ઉપરેરે સાલ
 રીસે રોમાંચીત ઘર્ષા ગાત્ર કે, અપુર મુખ ફર ફરેરે સાલ
 એકી તારી છોડી આલ્યા ધાર કે, ઘરાપી ઉછરીરે સાલ
 કાળો તોએ રાજકુમાર કે, ગોરી તોએ લેજરીરે સાલ,
 કણુ તણુ ભુવનમાં નાર કે, જે એને નહીં વરેરે સાલ.
 વાહ રાધા જેવી લાખ, કાનાની કોડે ફરેરે સાલ,
 કળાવંતી ત્રાહે થાય નચીવકે; અત્ર થાય ભીંતમાંરે સાલ
 તમે શુ બાણે. આઠા છાક કે, રાજની રીતગરે સાલ
 તારી કુંવરી જેવી કંગોડ કે, કાનાને વાંસે ફરેરે સાલ,
 રશીયા અક્ષા મુનીનો નાથ કે, મનમાં નવ ધરેરે સાલ
 બેલી રીસ કરી બજા સાતકે, નારી જાણુ બાણુનીરે સાલ
 વૃષ્ટી માંડી જસોમતી રીસ કે, વચન કેરા બાણુનીરે સાલ
 જો હોય લાડક વાધો લલ કે, બાધિગળે ધુથરેરે સાલ,
 તારા પુત્ર ઢાણુ આચાર કે, હીસે ઉત્તરેરે સાલ,
 એનું પ્રીતે પાંખીને કણુ નાક મરોડશેરે સાલ; કે

હશે ને નવરી નીરલજ નારકે, તે ચોખા ચોડશે સાલ
જ સોદા બોલ્યાં કરોજ સોતકે, પરીને રીસનેરે સાલ.
લજ્યા અકલ તણે નહીં લેરાકે, ગુજરતી નાતનેરે સાલ.
કરી કરી પ્રજા મુતી વિખવાદ કે, સહુ ધરાપી રજારે સાલ
વીવાહની પડતી મેલી વાત કે, જસોદા ઘેર ગયારે લોલ,
વાલે મારે ધરયો અચળ સીધાંતકે. પોતે પરણ્યા તણેરે સાલ
આપણુ હાથે કરીએ આજ કે, વીવઃહ આપણેરે સાલ,
વાલે વંદ્રાવનની માંય કે, વજાડી વાંસગરે સાલ,
રાધાને તાણી ઝીણે તાન કે; આવી એકાંતે મળીરે સાલ
અંજો અગ નહિ. મળ્યાણકે, અનુપ શોભા કાતનીરે સાલ,
જોઈને રશીયાણુનું રૂપ કે, મગ્ન થઈ માનનીરે સાલ;
ભાળી વર કન્યાનો ભાવ, તુરત પરણાવીયારે લેલ
કળા વતી નહ જસોદા પ્રપ્તમાણુકે, કટબ ધરધું રત્નું સાલ
જાનું પ્રજા મુતીને નાથકે, નીજ કારજ સરસુરે સાલ.

અંબાજનો ગરબો.

ગુરુ ગુણપતી લ ગુપાયરે મા, અંબાજ ગરબે ધુમે છે.
સારદ જ થાજે મુને સાયરે મા, અંબાજ ૧
રમે તેવ તેવડી જગમાયારે મા, અંબાજ ૦
તેને નામે પાવન થાવ કાયારે મા, અંબાજ ૦ ૨
માએ કીધા તે સેજ શણગાર રે મા, અંબાજ ૦
થાય રમતાં તે થેઈ થેઈકાર રે મા, અંબાજ ૦ ૩
રચ્યો આનંદ વનમાં રાસરે મા અંબાજ ૦
નામે પ્રણા વિહનુ મહેશરે મા, અંબાજ ૦ ૪
માએ પેહરી પટોળી સાડીરે મા, અંબાજ ૦

પેરેરયા હીરા મોતીના ફાર મા,	અંબાજી ૫
માને ગરબે હુવરમાળ રે મા	અંબાજી ૬
નાચે છુંદને કરે બહુ તાગરે મા,	અંબાજી ૭
ફરે કુંડીને છદ બહુ ગાયરે મા.	અંબાજી ૮
કાને કુંડળ ને કનકના તાંતરે મા,	અંબાજી ૯
રેખાએ જડીત રાતા હાંતરે મા,	અંબાજી ૧૦
મુખ કમળા તેણે આકાર રે મા	અંબાજી ૧૧
થાએ અખંડ ઝાક ઝડોળ રે મા,	અંબાજી ૧૨
છદ માંહી કરે છે કીલોળરે મા,	અંબાજી ૧૩
નવ દીન રમે નવ રાતરે મા,	અંબાજી ૧૪
ભાવે રમે છે બેચર માતરે મા,	અંબાજી ૧૫
માન તાન ને કુંડી ફરે મા,	અંબાજી ૧૬
ઝાંઝ વાજેને જુગતે ગાયરે મા,	અંબાજી ૧૭
માએ ધરીયું રૂપ અનુપરે મા	અંબાજી ૧૮
માને શેવે મોટા મુતી ભુપરે મા	અંબાજી ૧૯
વેદ પુરાણે તુને પરમાણીરે મા	અંબાજી ૨૦
ધંદ્ર પામે થઈ ધંદ્રાગીરે મા,	અંબાજી ૨૧
પગીપ્રહ્લીની છે પટરાણીરે મા,	અંબાજી ૨૨
મજા પ્રસા પામે પ્રાણાણીરે મા,	અંબાજી ૨૩
થઈ નવજા રંગની રેસરે મા,	અંબાજી ૨૪
માજી બિલે નવા નવા બિવરે મા	અંબાજી ૨૫
ફર તેત્રીશ કેટી આવેજરે મા,	અંબાજી ૨૬
એવો અખંડ રચીયો બિલરે મા,	અંબાજી ૨૭
માનો મહિમા કરૂં શું મોટરે મા,	અંબાજી ૨૮

કેરે ખરૂં મનો નથી જોરેરે મા	અંબાલ૦ ૧૭
જહાંડનો ગરબો કીધોરે મા,	અંબાલ૦
રમવાને શીરપર લીધોરે મા,	અંબાલ૦ ૧૮
રાસ પાતળનું કીડીયું કીધુરે મા,	અંબાલ૦
રકત બીજથું રૂંધીર પીધુરે મા,	અંબાલ૦ ૧૯
ગેરે પરવતની વાટયુ કીધોરે મા,	અંબાલ૦
સાત સાયર તેમ કુત્તેજરે મા	અંબાલ૦ ૨૦
મળ્યાં સરખે સરખીનાં જુથરે મા	અંબાલ૦
માની શોભા ખની અદલુરે મા,	અંબાલ૦ ૨૧
માલ મેઢેર કરો વરે અંબારે મા,	અંબાલ૦
દાસ શીવરામે લકાવીરે મા,	અંબાલ૦ ૨૨
સંગત અઢારને પાંત્રીસેરે મા,	અંબાલ૦
એવો ચિતરે વહી ચિ દશેરે મા	અંબાલ૦ ૨૩
પુધવારે ગાયો માનો રાસ રે મા	અંબાલ૦
અ.ચે તેનાં કર્મઅધ નાશરે મા,	અંબાલ૦ ૨૪

મહાકાળીનો ગરબો .૨૦ મા

પાવાવેતા મઢખી ઉતર્યાં મહાકાળીરે,	
મા પરવરીયાં જુજરાત પાવાવાળીરે,	૧
મા સોળ કરો રાણુમાર મહાકાળીરે,	
માની જોઢણી ઝાક ઝમાગ પાવાવાળીરે,	૨
માને કાંબીને કડલાં સિભતાં મહાકાળીરે,	
માને ઝાંઝરનો ઝમકાર પાવાવાળીરે,	૩
માને જાંઝે બાજુબધ જોરખા મહાકાળીરે,	

માને દસે આંગળીએ વેઠ પાવાવાળીરે,	૪
માને ઝાલને ઝુમણું શોભતું માહાકાળીરે;	
માને કંઠે ઝીકાવળ હાર પાવાવાળીરે,	૫
માને નાકે નકવેસાર શોભતું માહાકાળીરે,	
માને ટોલડી ત્રે લેસાડ પાવાવાળીરે,	૬
માને સેથે ભરથે સીંદુરનો માહાકાળીરે;	
માને ચેટચો વસીયલ નામ પાવાવાળીરે,	૭
મા ચોસઠ મેની તેડાવણું મહાકાળીરે;	
મા સાથે કાચલ વીર પાવાવાળીરે,	૮
મા કુલના હડા હાથમાં માહાકાળીરે,	
મા પરવરીયાં ઝુજરાત પાવાવાળીરે,	૯
મા પાંકુ પરગણું તાહરું મહાકાળીરે;	
મા ઝુજર ખડમાં ગામ પાવાવાળીરે;	૧૦
મા રાખસપુર શોહામણું મહાકાળીરે;	
માને તેને ટાંકે પુર વાસ પાવાવાળીરે,	૧૧
મા સરવે મળીને કરી સ્થાપના માહાકાળીરે;	
માથે માત સરોવર માંચ પાવાવાળીરે,	૧૨
મા કુકડીયા તે સજ કરી માહાકાળીરે;	
મા થયાં તે ઘડી અસાર પાવાવાળીરે,	૧૩
આ હેમર વાઘા પેડેરીયાં માહાકાળીરે;	
મા લીધું ભમર ભાલુ હાથ પાવાવાળીરે,	૧૪
મા રમતાં રમતાં નિસરયાં માહાકાળીરે;	
આંખાં માત સરોવર પાસ પાવાવાળીરે,	૧૫
મા સાથે લસ્કર આર કુરી માહાકાળીરે;	

આવાં માન સરોવર માંય પાવાવાળીરે.	૧૬
માનસરોવર તળાવડી મહાકાળીરે;	
તેમાં ભરીયાં નીરમળ નીર પાવાવાળીરે.	૧૭
માએ ઉતરીને કીધાં પેતીયાં મહાકાળીરે;	
મ.એ નાહીને પીધું નીર પાવાવાળીરે.	૧૮
મા ઘોડીમાંથી ઘોડો થયો માહાકાળીરે;	
મા અસ્ત્રીમાંથી પુરુષ પાવાવાળીરે	૧૯
મ.નો પટંતરો ત્યાંથી થયો મહાકાળીરે,	
મ.નો પ્રદીપીમાં મહિમ.ય પાવાવાળીરે.	૨૦
મા હોંકુ કેરા દેવતા માહાકાળીરે,	
બગદારી બહુચર માય પાવાવાળીરે.	૨૧
મા લીલા તે નેજા ફરફરે માહાકાળીરે;	
આવી મુગલાં ફેરી ફેજ પાવાવાળીરે.	૨૨
મા બહુચર મા એમ બોલીયાં મહાકાળીરે;	
અલખ મ લઈયા માહારું નામ પાવાવાળીરે.	૨૩
મા મુગલે વાત મનમાં ધરી માહાકાળીરે;	
ચડો મુગલાં ફેરી ફેજ પાવાવાળીરે.	૨૪
મા બહુચર માના અગલા માહાકાળીરે,	
તે તળીયા તાવા માંય પાવાવાળીરે.	૨૫
કુડીયા બેજન કીધાં માહાકાળીરે;	
પછી ચડુડી તે માને રીસ પાવાવાળીરે,	૨૬
મા મુખ્યા તે અગલા બોલીયા મહાકાળીરે;	
મા અમુર તણા છટ માંય પાવાવાળીરે.	૨૭
મા બહુચર મા તમે કે.પીયાં માહાકાળીરે;	

પછે આઈ થયાં અસ્વાર પાવાવાળીરે.	૨૮
મા ત્રીશુળ લીધું હાથમાં માહાકાળીરે,	
મા કીધો અમુર તણો નારી પાવાવાળીરે.	૨૯
મા કૂલી ઘોડો મારીયો બહાકાળીરે;	
મા હાથા પાડ્યો એક પાવાવાળીરે.	૩૦
મા મોટો મુગસ એક મારીયો માહાકાળીરે	
બીજા મુગસનો નહીં પાર પાવાવાળીરે.	૩૧
મા બકરી મુગસ મારીયા મહાકાળીરે;	
માર્યો પચ્છનો ભણેજ પાવાવાળીરે.	૩૨
મા હામી ધયું સહુ એકઠું માહાકાળીરે;	
આઢ્યાં પોતે મુગસ પાસ પાવાવાળીરે.	૩૩
તે મારું તે વારયું નવ કરયું માહાકાળીરે;	
તેં હાથે વસાવ્યું વેર પાવાવાળીરે.	૩૪
ત્યાં હાથ જોડીને અવીયા મહાકાળીરે,	
માને સગીસગી ભાગે પાય પાવાવાળીરે.	૩૫
મા સોનાના ઘડાવુ કુકડા મહાકાળીરે,	
મા લાડું મંડપ માંધ પાવાવાળીરે.	૩૬
મા તારું દેવળ ફરી આજીવણું માહાકાળીરે,	
મા ઉંચર ધેળો ધન્ય પાવાવાળીરે.	૩૭
મા તારો આચર સાધણુ માહાકાળીરે,	
કહે નક્કી કોડે માંધણું પાવાવાળીરે.	૩૮

બહુચરાળના શાસુગરનો ગરબો ૨૧ મા
 પ્રથમ ધ્યાન માત બહુચરાણું ધારૂં રે લેલાલ,

- જેથી અમટેન વાણીની રચના કરૂં લેલ. ૧
 માના શામુશારની સહુ કહું વાતડીરે લેલ,
 ખાળી રમક ઝમક આલે યોદે છાટડીરે લેલ. ૨
 પત્રે પહોલાં ખીરાને માને અંઝરીરે લેલ
 અણવટ વાંછિયા ઝબુદે મા શેલ ઘમ્મીરે લેલ. ૩
 માની ધાધરીએ ધુડુની છે શોભતિરે લેલ;
 કઠી મિખળા જડાવ ધાણુ આપતીરે લેલ, ૪
 ગમે હાર હાથમાં જડાવ છે ઘણીરે લેલ;
 કાંટે કટેસરિ કુગકુમી ઝુમણીરે લેલ. ૫
 પારો મુખ વિંધ દેરના પહોય ગમેરે લેલ;
 ચડેલ લોકમાં સરૂવ ખડિયરા મમેરે લેલ. ૬
 એક દાણીયુ અમુદય રતનશું જડયુરે લેલ;
 બહુ આતુરી કરીને સોનીએ ઘડયુરે લેલ. ૭
 પોચે પોચિયું માણી જડાવ રતનશુંરે લેલ;
 તેની મલાતો મકરી નખમાં પડીરે લેલ ૮
 એક બાબુભંધ લટકે કુમતારે લેલ;
 શોભે મણા જડાવ તણાં જુમખારે લેલ. ૯
 હીરા રતનની કાંચળી છુટે જડિરે લેલ,
 માના કાનમાં કનક તણો પાંદડીરે લેલ. ૧૦
 માની ઝાલમાં મણી જડાવ હાંમણીરે લેલ,
 નકવેશરે ખીરાને આંછ આંખડીરે લેલ. ૧૧
 માને લીલાવટ દીસડી શોભતીરે લેલ,
 માથે વેણુ ખીરાને નાગની ફણીરે લેલ; ૧૨
 ખંજી સેશમાં કીખી શિંકુરની જખીરે લેલ.

- નેન મેઘમાં ઉગમં : દીસે રવીરે લોલ ૧૩
 માને ચોટલે ખીરાને ઘણા ખીરડારે લોલ;
 વાશે હેમના મણી જડાર મોડણીરે લોલ; ૧૪
 કમુંજ સુવે છે માત કિરી સુંકડીરે લોલ;
 હીરા સાંકળી તે લાલ મોલીયે જડારે લોલ ૧૫
 મયે ગરબો લેને ખાચરા રમેરે લોલ;
 તેવતેવડી સાહેલડી ના સાયમરે લોલ; ૧૬
 ખરબા માન ગય વેદ મુખશુરે લોલ;
 સીવે ઠાકડાંડી હેમની કરે જડારે લોલ; ૧૭
 હરને વાંસળી વગાડી ખકુ હેતશુરે લોલ.
 તારદ અંધક કળા તે કરે જડારે લોલ. ૧૮
 ગાય ગાન કરે તાન; જીવા વનમરે લોલ,
 જીક જીકને જીવેને હરી મનમરે લોલ. ૧૯
 માતા ખિચરાનુ નામ છે જગતુરે લોલ;
 તેથી દુઃખને દાળીદ્ર કરે ભાગતુરે લોલ; ૨૦
 ને કોઈ ભાવ મકી ખકુચરાળને જાનરે લોલ,
 તેની વાત દેવ લોકમાંજઈ વસેરે લોલ. ૨૧
 આઈ કંવાએ કરીને ગરબી કહેરે લોલ;
 ને કોઈ ગય તેના ચીંતમાં ખાળી રહેરે લોલ; ૨૨
 ગરબી ગાય શીખે ને કોઈ સાંભતેરે લોલ;
 તેનાં સંસારના દુઃખ સઘળાં ટકેરે લોલ; ૨૩
 ભટ વલ્લભ મેવાડો માનો દાસ છેરે લોલ;
 ગરબી ગાય તેના વેકક વાજ છેરે લોલ ૨૪

ભવાની માનો છંદ મરઝો ૨૨ મા

ગાઉ છું તે ગુણપતી રાએ ભવાની મા,	૧
સારદાદ્ય થાએ અને સાએ ભવાની મા	૨
ગુણ તમારા ગાઉ ભવાની મા,	૩
નોખીને પાવન થાવુ ભવાની મા;	૪
અર્ધ કમળ શોભ નામુ ભવાની મા,	૫
સતમુખ જે જે આપા સમુ ભવાની મા,	૬
રૂઢીયા કમળમાં રહેએ ભવાની મા,	૭
દાહી તે દરશન દેએ ભવાની મા;	૮
વેદ વેદાંતે વખાણી ભવાની મા,	૯
તમે વ્યાકરણ તમે વાણી ભવાની મા	૧૦
ઘટ ઘટ રમતાં દેખુ ભવાની મા,	૧૧
સત્ય સ્વરૂપ કરી લેખુ ભવાની મા,	૧૨
અર્ચેડ રૂપ અવીનાયો ભવાની મા,	૧૩
તમે ગંગાને તમે કાશી ભવાની મા;	૧૪
આદ અનાદ તમે એક ભવાની મા,	૧૫
રૂપ તમારાં અનેક ભવાની મા,	૧૬
કેમ કરી વરાણુ થાયે ભવાની મા;	૧૭
સેસનામે ન ગવાયે ભવાની મા;	૧૮
વિશ્વાસ કરે! બહુ રમે ભવાની મા,	૧૯
ચોસઠ જેગણી સંગે ભવાની મા;	૨૦
તેવ તેવડી મદમાતી ભવાની મા;	૨૧
છંદ તે ગરબો ગાતી ભવાની મા;	૨૨
ધુધરે તાળી વાજે ભવાની મા,	

ઝાઝઝ ઝીઝરીને ડાક વાને ભવાની મા,	૧૨
તાળ મટદંગ ચંગ ભેરી ભવાની, મા,	
ધુંધટ ઘટમાં ઘેરી ભવાની મા,	૧૩
દશો દશ શબ્દના ઓસ ભવાની મા;	
ગાછ રક્ષુ ભાગેળ ભવાની મા;	૧૪
ધંધરી કરન્તે મેર ભવની મા;	
ફરતી કુદડીને ફેર ભવની મા;	૧૫
કનક કળશમાં ઝારી ભવની મા;	
વીરુ રઘા છે તીહાણી ભવાની મા;	૧૬
શીવ વીરંચી નીર્ખી જીવે ભવાની મા;	
સકળ પ્રહાંડમાં સર્ખી ભવાની મા;	૧૭
નવ દીન ગાયે નવ ભેગી ભવાની મા;	
ભાવે ભજે પ્રહ ભેગી ભવાની મા;	૧૮
દશમે જે જે કાર ભવાની મા;	
નીર્ખી રઘાં નર નાર ભવાની મા;	૧૯
પુષે ભરી વેણુ વાળી ભવાની મા,	
છેલે રમે હોગાળી ભવાની મા	૨૦
સટકે મહીષ સુર મારશે ભવાની મા;	
સેન સહિત સહારથો ભવાની મા;	૨૧
ધુત્ર લોચન ધંધારી ભવાની મા,	
ધુત્ર દૈત્યને ધેળ્યાં ભવાની મા,	૨૨
ચક્ર મુઠ મરડીને મારશે ભવાની મા,	
રકત ખીજ રૂધીર પીધાં ભવાની મા,	૨૩
દેવતાનાં કારજ સીધાં ભવાની મા,	

જામનો હીંચો ગ્રાસ જાવની મા;	૨૪
ત્રેલોક ટાળો પારા જાવની મા;	
દેવ વીમાન ચઢી દેખે જાવની મા;	૨૫
છંચુ સફળ કરી લેખે જાવની મા,	
વિનંતી મારી લેજે જાવની મા	૨૬
અંવત અઢાર છત્રીસે જાવની મા,	
ગુણ ગાતાં મન હીંચે જાવની મા;	૨૭
આમુ સુદ ખોજ અજવાળી જાવની મા,	
સુકરે થયાં સાઈ કાળી જાવની મા;	૨૮
શીખરામ દાસ તમારો જાવની મા,	
અરાણે રાખીને ભવ તારો;	૨૯
માહા કાળીનો છંદ અરખો ૨૭ મે	
સરસ્વતિ ગુણપતિરે પાંચે લાગુ છુ,	
મરજેડીને કાળીરે વિલા માગુ છુ;	૧
આખ્યાં નવે તે નોરતારે રાનડી રમવાને,	
સન્ધ્યા સૌજે શણગારે અરીસો મુડીને	૨
માથુ મુઘે તે માછરે અંખા અત્રમેલી,	
વાંસે લંબક વેણીરે ગોફણા ગાળીને,	૩
બાંધ્યાં તાણીને ઘોરડારે હીરની ફારીએ;	
અંદ્ર સુરજ ચાલે નહીં માને નીરખી રીએ;	૪
સૌંચો પુરચે સોંડરે રે સોએ અધુરો;	
જાણે પુત્રમ કેરો રે અંદસો છે પુરા.	૫
કાને ઝાલ્યે મોલખીયાં રે પંદકાને વેણુ.	
આંછ આંખ અણીયાળો રેલોડી ટોલડીયુ,	૬

નેત્ર બાણ ચક્રાચરિ આપે બલમેલી;
 નેત્ર ચોસડ બેનીરે થઈ છે ઘેલી;
 નાકે નય જડાઉરે મારલો આપે છે;
 મોરો ગાલ તે ઉપરરે ત્રાજુ મેરૂં છે; ૮
 હાંત હેમ જડાઉરે હાકમની કળીયુ;
 હસતાં હેત જાણાવેરે રંગની રેસડીયુ,
 કંઠે સોએ કંઠેસરીરે વાકસો વેલડીયુ,
 હાર લેકે હૃદયમારે ખમકે હુલડીયુ. ૯
 પેરયા કમખા કમખાસરે ભાતે ચુલડીયુ,
 ગણુ જોજ દીસતુરે સાવજને મળીયુ ૧૧
 બાંચે બાંચાં બાબુખાસરે લટકે બેરખડી;
 હાથે ચુડી છે હેમનીરે પેટીયા હારિજડી, ૧૨
 પેરયા ચીર અનોખરે આઠાણીએ આકે વળે
 ઘઘરીના ઘુઘરાંરે આડો ઢાળ હળે; ૧૩
 ઝાઝરે લગરનીરે ઘુઘરી ઘમકે છે,
 પરયાં અણુવટ વીંછતરે પાંઉમાં કમકે છે, ૧૪
 ટોળાં તેવ તેકહીનારે શોભે છે સારા
 વાગે ભુંગળ પખાઓ રેકાશીયા રસાળા; ૧૫
 જટાધારી ભુગતેથીરે જોવાને આળ્યા,
 સંગ સામે સુકાઅગુરે ઉમેયાળ લાળ્યા ૧૬
 અળ્યા કાળો કાનુકેરે, મેરનીયું વાળો
 સાથે લક્ષ્મી નાનકડેરે સગ શોભે સારે;
 આળ્યા અંહીપ્રને ચામુડરે ચીત્રાડ આવરમાં,
 આળ્યા ભવાનીને ખોઠીયારે અંબીકા આદરમાં.

- આળ્યા બાળી બે ચરારે કુકડે અચારી,
કેડે બાંધી કટારીરે હાથમાં છે ઝારી. ૧૯
- રમિ જમિન દેવીકુરે દરબારે આસી;
માતા હાથમાં શે.બેરે આચરની પાસી, ૨૦
- સીધા ગીરનાર તેમારે દેવળ દાતાનું
એક મુઠ્ઠો ખજાંકરે જુઓ રૂપ માતાનું; ૨૧
- હાથ પોચા માઠે છે મટારીરે હાલકેથી હાલે;
સાત સાયર ચુકયા મુખમારે જઈ ચ ચર માણે ૨૨
- મ.ચે ગરબામાં ચુકયા મરૂરે અવર શું કહીએ;
કવિ પંડીત સીધા સાથેરે મંડપમાં માએ. ૨૩
- સીધું ખગેળ જુગેળરે અપદ્યમાં પોતે;
અરજ કરી ત્યાં કે રે તારાની જ્ઞેને. ૨૪
- બાંધી ત્રીધુજે ત્રણે લોકરે કુલડી તે ફરતી;
કરે કાક ખડોરે નિસીઅરને ચરતી. ૨૫
- આળ્યા દેવના સરવેરે નોતરનાં દાડે;
ગરબો ગયો ગોરીનારે વલ્લભ મુવાડે. ૨૬

ભીમનાથનો ગરબો ૨૪ મો.

નમુ ગુણપતિને પય નમુ ગુણપતિને પાય;
બે જા ભીમશંકરને નમુરે;
જેનો જળ હેઠ વાસ, જો દીન જાણીને જ્ઞેજ્ઞે સમુરે, ૧

ભીમ અરજીને પુછ, ભીં તમે શેવા સેની કરીરે,
ભીમનાથનાં પલ્લ એવાં, ભીં અરજીને શેવા કરીરે; ૨

ઇયાં નથી ભીમનાથ, ઇં અ.જોડી ભાક્ષા મળીરે;

ભોમે ઝેડીયા સીધી હાથ, બીં મે અંધ અહ્યામગારે;
 ઝેડીયા નો કરથો ઘાય મેં ફુતની શોકુ વહુડીયુરે;
 અંત વારના યે પગ, અં મરે કરો મુનથી ઘયુરે.૪
 કરીય કરશો નાં માહારાજ ૬૦ અમે તમને તોના જાણીયારે
 પાસે રાખીને મહારાજ પાં અમે અને માણીયારે.૫.
 એમ સાતાચાર માસ, એં મોંડી શ્રવણ અરીક હરે,
 પુનમે કરે જગદેવ પું સમય સીવજીનો ઠીક છે રે. ૬
 વીંમ તેઠાવો વાં વાર, વીં દશ મેત્રી કકોતરીં,
 વીંમ આળ્યા વરે વાર, વીં વાત જાણી તેને ખરીરે;
 મુઃમાની જોડે અકચે, મું હવર ધી મોઘર તણારે,
 બે.જા ઉત્તરમે પુત્ર ભોં દેનાં દક્ષિણમાં ધન ધયુરે.૮
 ભોજે અત્રીઓ સીધી હાથ, ભોં પાપ સાતાની આખડીરે
 હેલ શરણાર્થના નાદ. હેં હાથ હેમ કેરી લાકડીરે. ૯
 પાંને ખેસારે મારાજ પાં આર વચે રૂપીયારે,
 બે.જો જોધને રાજ ધાય, બે. આજ આજે સારો ધયેરે
 જાતે પ્રતિજ્ઞા, ભં પાપ પડતા તે ખે.સીયારે,
 ભાઈ ભાં ભીવનાથ ભ. હેને હીરાગર ખે.લાયારે.૧૧

મારૂપતીનો અરેખો ૨૫ મો

સરસાગિ મુગુ.૧૧ સામુ પાથ કે ક ભોડો વિનવુરે સોજ
 ખડમરમા વાણીતા દાવર કે ચરણે હું તમુરે સોજ; ૧
 જોડી તોનુ મુજ મહાબુ કે તેરીનાં વાંચે સોમ,
 મહા ઠાકા જાચાં રાડપ કે અણે તમારે પૂરે સોમ
 રાજ પાંને ખ કે પાં. જાના પાં કે મું જા પાં. ૨
 રા. ૩. ૪. ૫. ૬. ૭. ૮. ૯. ૧૦. ૧૧. ૧૨. ૧૩. ૧૪. ૧૫. ૧૬. ૧૭. ૧૮. ૧૯. ૨૦. ૨૧. ૨૨. ૨૩. ૨૪. ૨૫. ૨૬. ૨૭. ૨૮. ૨૯. ૩૦. ૩૧. ૩૨. ૩૩. ૩૪. ૩૫. ૩૬. ૩૭. ૩૮. ૩૯. ૪૦. ૪૧. ૪૨. ૪૩. ૪૪. ૪૫. ૪૬. ૪૭. ૪૮. ૪૯. ૫૦. ૫૧. ૫૨. ૫૩. ૫૪. ૫૫. ૫૬. ૫૭. ૫૮. ૫૯. ૬૦. ૬૧. ૬૨. ૬૩. ૬૪. ૬૫. ૬૬. ૬૭. ૬૮. ૬૯. ૭૦. ૭૧. ૭૨. ૭૩. ૭૪. ૭૫. ૭૬. ૭૭. ૭૮. ૭૯. ૮૦. ૮૧. ૮૨. ૮૩. ૮૪. ૮૫. ૮૬. ૮૭. ૮૮. ૮૯. ૯૦. ૯૧. ૯૨. ૯૩. ૯૪. ૯૫. ૯૬. ૯૭. ૯૮. ૯૯. ૧૦૦.

માલુ તમે ત્રીશુભ ધરીયાં હાથ કે દેનુને મારવારે લાલ
 પુર પાટણનો રાજન દેવનમાં તે મચારે લાલ. ૪
 મરુપતિ દેશ તણો ભુપાળ કે વતમાં નિસરયારે લાલ,
 મળિયા બે મધીના ભુપ કે અશ્રમ ત્યાં ડરયારે લાલ,
 પુછી કાંઈ અન્યો અન્યની વાત ઉતારે ઉતારે લાલ;
 મરુપતિ દેશ તણો ભુપાળ કે કુડ કપડે ભરયારે લાલ, ૬
 બે ઘેર નારીને સાંતાન કે દીન પુરા થયારે લાલ;
 તે દીન દખાડે ભગવાન કે લાવ પૂરે લેખારે લાલ ૭
 તારે ઘેર પુત્રી મારે ઘેર પુત્ર આપણ બે સગા થઈએને લાલ
 એવી ચીત્ત વિચારી વાત કે મળિયા ઘેર ગયારે લાલ ૮
 બે ઘેર નારીને સાંતાન કે દીન પુરા થયારે લાલ;
 બે ઘેર પુત્રી આવી સાર કે સગપણ નવો થયારે લાલ,
 કામદાર કરજો કહે વાત કે મરુપતિ સાંભળારે લાલ,
 મરુપતિ કુડે લખીયા પત્ર પૂત્રીનો પુત્ર કરયારે લાલ. ૧૦
 ; તોપણ સકો નહી મનમાં કે વિશાલ આદર્શારે લાલ;
 મીતે પરાણ્યાં બે બાળ કે મેલ પધારીયારે લાલ. ૧૧
 કાઠી ખડગ મેલડું નીરધાર કે અજે સર થયારે લાલ;
 બાળી તે બોલ્યો અવતાર કે કામ કુડ કરયારે લાલ. ૧૨
 પુત્રીએ લખ્યો પીયરમાં પત્ર આ કુઃખ કેને કહીએને લાલ
 નેવી કું તેવો ભરધાર કે મન સમજી લઈએને લાલ. ૧૩
 પુત્રી તેડી પોતાને ઘેર જ મળેને નોતરયારે લાલ,
 મારવાડી મુળો છે સરદાર કે મક્કે ઘોડે ચડયારે લાલ ૧૪
 મરુપતિ દેશ તણો રાજન કે ઉતારે ઉતારે લાલ,
 મરુપતિ મેલડું ભુપની ભાનુ મારે સમયારે લાલ.

અ જ કાંઈ નજરું અમારા માણુ કે કટક તમને ભજેરે લેલ;
 હું છું નારીને અતાર કે પ્રુથને પરખશેરે લેલ. ૧૬
 ત્યારે કાંઈ કરજે મુજને જાણુ કે નવાગુને સમેરે લેલ,
 પ્રધાન કે કરજે મુજને જાણુ કે નાવા જાણો તમેરે લેલ
 જુમ પડણું પાટાણુ માંય કે નારી જાજે તમેરે લેલ
 સાસરે નાવા મેલ્યા નીર કે બે.જનને સમેરે લેલ, ૧૮
 જો હશે જમાઈમાં કડ કે મારી નાંખ્યુરે લેલ;
 ઉઠો ઉઠો મારૂપતિ જુવાળ કે જમવા ખાંત્યુરે લેલ ૧૯
 ઉઠ્યા ઉઠ્યા મારૂપતિ જુવાળ કે હાઃ જુવાળે લેલ,
 જુમ પાડી પ્રુ પાટાણુ માંહી કે સૌ ઘોડે ચડ્યારે લેલ;
 મારૂપતિ નાઠા તેણી વાગકે આહ્યા ચુાળમાંરે લેલ.
 ગયા માન સરોવર પાસ કે પોત્યા પડતારમાંરે લેલ;
 મારૂપતિ ઘાડીને અતાર કે સ.ય એક કુતરીરે લેલ.
 માનુ કાંઈ માનસરોવર તળાવ કે ત્યાં પડય હારીં લેલ
 કુતરીએ પીધું સરોવર નીર કે કુતરીમાંથી કુને થયારે લેલ
 તે નીર છાંટ્યુ ઘાડીને શોશ કે ઘાડીમાંથી ઘ.ડો થયેરે લેલ,
 મારૂપતી ઉઠ્યા તેણી વાર કે નર થાત નડીરે લેલ;
 નારી નર થયો નીરધર કે ઘન્ય ઘન્ય માત થકીરે લેલ.
 માણતું પ્રુથ તણુ પીયર કે તુજ વિના કોયે નડીરે લેલ.
 નીજ નારીને તેડી સાથ કે ઘર આઁયા સફીરે લેલ;
 અણુવ્યું આદર્યાનકે અતિસાર કે કાચા કેલતુરે લેલ,
 મેળવ્યુ માત ઘણુ રાજન કે માના મેલનું લેલ ૨૬
 માણ વાંઝીવ ને દીડી પુત્ર કે બધાને પાનણુરે લેલ,
 માણ ની.ધનાંયાને ધન કે તુ આપે ઘણુરે લેલ.

મરૂપતિ દેશ તણો સન્ન કે ઘેર આતીપારે લોસ;
 મગીયા માન પોતાને બ્રત સમંતો જહુ મગાઈ લે જ.
 પછી અન્ધો અન્યતી વાત કે અંમને અમનને? તે જ
 ગરબો ગાયે શિવરામદાસ કે અણ્ણે રાખાને લે ન, ૨૮

આશાપુરીનો ગરબો ૨૬ મા.

સરસ્વતી સ્વામીને પિનવુ છ
 ગુણપતિસાગુ પાય, માત આશાપુરાં ગરબે રમે હો છ
 દેવ કુંદાળાને પિનડું છ;
 જેને સોએ મોદકનો આહાર માત આશા ૦ ૨
 રિફ સિફ સોભા ખતો ઘણી હો છ
 માછ મુખ તણી દાતાર માતા આશા ૦ ૩
 શણગાર પેરયા શોભાછ ,
 મુખે વણી નવો ધ.ય માત આશા ૦ ૪
 સાવ ત્રોણી ચોટસો છ ,
 મુંદર જે ફણો ઘટ. માત આશા ૦ ૫
 કાજળશુ નેણુ સમારીયાંછ ,
 માએ કાઠી કેશરની આડ, માત આશા ૦
 આડ મધે થોખા ચોડીયા છ
 જણો ઈંદુ પ્રગટયો અકશ. માત આશા ૦ ૭
 માને બાયે બજુબંધ બેરખાં છ ,
 ગાના મુરીનર. સરવે દાસ. માત આશા ૦ ૮
 માને પગે તે નેપુર વીંછીવા છ ;
 તેને ઝંઝર લગર પાસ, માત આશા ૦ ૯
 ચોસડ ખતી મગી સમડી છ ;

માએ માંડ્યો છે નૈતમ રાસ.	માત આશાં ૧૦
કનક ગરબો શીર ધર્યો છ ,	
આંધ્રે છે ચચર ચોક,	માત આશાં ૧૧
જેવા અંધા છે સર્વ દેવતા છ	
ધન્ય ધન્ય કહે દેવલોક.	માત આશાં ૧૨
ઈદ્ર ઈદ્રાણી જેવા આવીયાં છ ;	
આંધ્રા સર્ગ થકી સર્વ દેવ.	માત આશાં ૧૩
પ્રજ્ઞા-વિષ્ણુ જેવા આવીયાં છ	
અંધા કૈલાસ થકી માહાદેવ	માત આશાં ૧૪
ત્યાં ગાંધર્વ ગાન કરે ઘણું છ	
ત્યાં નારદ તુમર વાચ.	માત આશાં ૧૫
ત્યાં જ્ય જ્ય પ્રજ્ઞા ઉચરે છ ,	
ત્યાં પ્રુપતી પ્રણી થાય,	માત આશાં ૧૬
સંવત સતર એકાદશી વો છ	
ઉત્તમ આમુ માસ.	માત આશાં ૧૭
તીથી તેરશ શનીવાર છે છ	
શીવરામ તારે દાસ	માત આશાં ૧૮
ગાય શીજે ને સાંભજે છ ,	
તેનો કૈલાસ દેખે વાસ.	માત આશાં ૧૯
આશા પુરાને આનંદસે છ ,	
તેનો વૈકુંઠ દેખે વાસ	માત આશાં ૨૦

બાળ લીલાનો ગરબો ૨૭ શ્રી

ગુણપતિ લાકુંજ પાય, હું તારા ગવાનું મન ધરતું
સમર. સારદાંત માપ; સઠ વાણી વિષ્ણુની ઉચરે. ૧

વાસુદેવ તણી નાર, વાં નેતું નામ છે દેવકી રે;
 પામ્યા દેવ મોરાર પાં આજ આંખા સેવા થકી રે. ૨
 જોના વીર છે કંસ જો મથુરાં પુગોના રાણ્યો રે,
 કાંધ્યો ભગનીનો વશ કાં મુરખ મનમાં ન લાલ્યો રે
 જોને મારવા ખટ ખાગ; જોં હુધ્યેહીંશાથી નવ કર્યો રે
 સમે આવી પાત્યો કાળ સં કુંભ પાપે પુર ભયોરે ૪
 દેવકી ભજે ભગવાન દેં અમને આશાછે તમ તણી રે
 પીનતી મુશુજે મારાજ વીં સુઠ સેજે ત્રીકમ ધણી રે,
 જોતું નિશ્ચ આધાર, જોં દીન જાણી કયા કરીરે;
 ધર્યો અહમો અગતાર ધં પૂગણ પ્રમદયાછે શ્રીકરી રે,
 જાણ્યે કોટી ઉંપા ભાણુ, જાં એવુ તેજ ત્રીકમ તણી રે
 તેને કરીએ પ્રણામ તેં ધ્યાન ધરીએ પરીબ્રજનુ રે,
 વાસુદેવ જાણિ એમ, વાં રખેત જાણી પડેર;
 પુત્ર સર્થ ચાહ્યા તડખે; પું ગેકુત ગામને માદરે ૮
 જમુનાજીએ દીધા માગ; જાં શેશનામે કયા ધરીરે;
 ગોકુળ મેહલયા માહીરાજ, ગોં સાય લીધીછે બીજગીરે
 મેહલયા હતા રખવાજ, મેં શેરકે સર્વે આયુઠ ધરીરે;
 સર્વે પમ્યા નિદ્રાવ સં વાત વેણિ જાહેર પડીરે ૧૦
 થયું કશને જાણ, થં કંસ આંચો પાડે ચડીરે.
 થયું હાજ કલોળ, થં કંક મથુરામાં પડીરે; ૧૧
 કંકે દેખાડેને બાળ કેં એના મારી કટકા કરેરે;
 બાળક લીધુ જાળા માંવ; બાં મુખ મારવાનુ મનધણુરે
 વીંજલી ઉઠો આકાશ, વીં બગ આણિ કાણું હરીરે;
 વાણી બોલી મકરા, વાં તારો વેરી ગોકુળ વસેરે; ૧૩

ઉભો થયો કંઈ રાય, ઉં મંદુ હીતુ કરી, જોઈ રયોરે
 પછે લીચારયુ મન માંય, પં કંક શત્રુ પેદા થયોરે ૧૪;
 દેવકીને વસુદેવ, રં કાળા ગ્રહમાં તે લઈ ગયારે
 ત્યાંથી આદ્યો તનખેવ; ત્યાં ઘેડે પાખર નાખીયારે;
 માતા જમોદાને ઘેર; માં નાટાર ભ ત્યાં ધાય છે રે
 તરીયા તોરણ બંધાય, તં મંગળ માતુની ગાય છે રે
 દુષ્ટે ઉડયા છે મેહ, કું સાકર કેરા કરા પડયારે
 મહીર રંગીત માગજ, મં કકુ કેરા હીમા છકારે ૧૭
 ખોદ્યા નદી ભાત, માં મારાં ભાગ્ય ઉદ્ધેધયારે
 મોલીએ ભરાવ્યાં થાળ, મેં આગર ખેડાં અડાવ્યારે.
 આળ્યા આગળને ભાટ આં દાન હીમાં તેને ઘણારે,
 મોકુળ થયુ જોગાટ, મેં અબગાને વધામણારે ૧૯
 પેરયાં પીતંબર ચીર, પેં કરમાં ગ્રહી છે કાંડાણી; રે
 ગળે ગુણ મનો હાર, ગં પગે અકવાને આખડીરે ૨૦;
 વાળે અંડને તાળ, વાં મહીર હાતાને આવીયાક,
 માનો મોટો મહીમાય, માં પુજા બહુ વિધ લાગીયારે,
 શ્રીફળ લાળ્યા અપાર. શ્રીં જ્યાં બેઠા છે શ્રી હરીરે
 માંના મોટો મહિમાય, માં નેણે નીરખ્યાં છે નંદીરે
 પુણ સાગાએ પાપ, પું મુક્ત રૂળે વધાવીયારે
 થશે અનાથનો નાથ, થાં સરવે થાશે તે સુખીયારે ૨૩
 થાશે પ્રદીનો ભુવ, થાં પ્રજા સર્જને પાળશેરે
 કાંઈ કરાણુ સ્વરૂપ, કાં સોક સરવેના ટાળશેરે ૨૪
 માંએ શીર મેદ્યો હાથ, માં અડખડી અબા હસ્યારે
 કરશે કંઈનો નંશ, કં દુઃખ કથના આપી ધર્યાં રેરપ

ગાથા ચારી ગેવીંદ ગાં રાજ રમ્યો છે નંનમારે
 વેણાં વાગે રજાગ, વેં મધુ રાધકાના તનમારે ૨૬
 રાધકાજી આવી ત્યાયિ, રાં સંગ દોગાં ગેપી તણારે
 જોનાં શાકરે વખાણુ. જોં હાણુ સંધાં દમી તણારે ૨૭
 બળ ચરિત્ર અપાર, બાં એક મુખે તે શાં કહુરે
 બાળ ચરિત્ર અપાર, બાં અકમ ગાં માં તે નવ સહુરે ૨૮
 કમુખી બાધી છે કાર કં કાંવે નાંખી કાંબળારે
 વાલો કરે છે કાલોજ, વાં મુરત જોત્રાં છે શામળારે ૨૯
 કિતાં થયો વિસ્તાર, કં વાંચે વેદ પુરાણમારે
 ગાથા ગોકુળનો છંદ, ગાં સંવત સતર અગ્યારમારે
 નેણુ ચચળ ચકોર, નેં મુરત વદન સોહ માણુત
 કરે ગોપી સંત્રે ગાન, કં વરસ વીત્યા અગ્યારમારે
 જોનાં ધરાકમ અપાર, જોં વેદ વ્યાસની વાણુમારે
 કદર કરે આનંદ, કં હસો ઘેઘાને પાલખારે ૩૨
 સાંભો મળ્યો કરી રાય, સં ફેરા ગામી પછડીયારે
 જોનાં ઉઠાડ્યો હંસ, જોં સેજ સર્ગે પમાડીયારે ૩૩
 થયો મધુગનો રાય, થં માન તાતને છોડી રીયારે
 આનંદ વાંચો અપાર, આં સજન સર્વે તેડાવીયારે ૩૪
 ગેમા કહ્યા નવ જાં, વેં રમે ગેપીના સાથમારે
 કુડે ને ફગાં મટ, ફેં એડી દહુસો હાથમારે; ૩૫
 જોનાં ચરિત્ર અપાર, જોં વાવો વર્ષે આઠમારે
 જોડગં દવડીજી માન, જોં મેં તેા માન્યાં છે નોરતારે
 આણુ આતી નવરાત્ર, આં રૂપો ઘોર તેડાવીયારે
 માંકીની સેખર માં પાન બીડા વેહેચાવીયારે ૩

હોધાં અષ્ટમીના હોમ, હીં શીર ખાંડ હોમાવીયાર
 આ ૧૫ રાણીની નામ, આં બોજન બહુ વીંધે લાવીયાર
 તૃત્યા ત્રીમુવન રાય, તૃં સોનો છારી કીધી ગતીરે
 આમ કરે કરન્નેડ, એં બટ વલ્લભની વોનતીરે ૩૯

રામનાથનો ગરબો ૨૮ મો

પ્રથમ ગુણપતીને નીત્ય પાઠ્યે લાગીએ રે લોલ;
 સુક બુક પાંચી તુજ પાસે માગીએ રે લોલ. ૧
 અલ્પ તનીયા સમરૂં માન સરસ્વતીરે લોલ. -
 મુજ મુઠમાં મતીતો કાંઈએ નધારે લોલ. ૨
 હરા વાહની સેવકની સાર કરે રે લોલ,
 મુજ બાગકેના વગન રૂઢે ધરે રે લોલ, ૩
 કાળીદાસને માતાંછએ કીધો હવેરે લોલ,
 તુજ પ્રસાદે કરીને વાણી હવેરે લોલ. ૪
 બાસ પુરાણીક સુતને રૂઢે વશીરે લોલ,
 બધું મુની વીરંચીની વારે ધરીરે લોલ. ૫
 અન્ન રાક્ષસ અંતર પટ બાંધીયારે લોલ,
 સદો શીવ હિંવર તપ અધીયારે લોલ. ૬
 હુધી રતુતી થસે માતાછ તણીરે લોલ,
 ગરબી ગાથું તે રામનાથછ તણીરે લોલ. ૭
 ને કે.ઈ સમરે અખંડ રૂપ શીવને લોલ;
 જમ કીંકરનો ભગ નહીં જનને લોલ. ૮
 બેઠો અસન વાળાને જપે શીવને લોલ,
 કુછ કુખ તીએછે અતી જીવને લોલ. ૯
 ફીરો કુહને તે અગ્ની પરજળીયારે લોલ,

- છેલી શીશને આપે પોતાનાં બ.ગીયારિ લોભ. ૧૦
 ત્યારે કીપા બાંધી છે મન શીવનેરે લોભ.
 હવે રક્ષા કરે બધાં જીના છવનેરે લોભ. ૧૧
 રામનાથ આઠ્યા છે કાણુ* જીકમારિ લોભ.
 માગ્ય માગ્ય કહુ છું વીવેકમારિ લોભ. ૧૨
 મ.ગુ લકા ફરે મઠ તો આપો તમેરે લોભ.
 ચોદ ચોકડીનુ રાજ અમો કરે લેલ. ૧૩
 ખાર મેઘ આવીને પાણી ભરે રે લોભ.
 દેવ નેત્રાસ આવીને સેવા કરે રે લોભ. ૧૪
 કમથેનુ આવીને અગરી ધરે લોભ.
 આંદા સુરજ આવીને મુ.ચુ કરે લોભ. ૧૫
 પાણુ વિદ્યાતઃ વચને મારે રહેરે લોભ
 નવ શ્રદ્ધ તો ઢેલીએ મારે ઢળેરે લોભ. ૧૬
 રેવ દેશના રાજા મુજથી રે. લોભ.
 ચોદ લોકમાં અણુવ તે માણી કરે રે લોભ. ૧૭
 કવામી જીવાં વરદાન અમે માગીયારિ લોભ,
 નીજ સેવક જાણીને રથીર થાપીયારિ લોભ. ૧૮
 ત્યારે શીવે કહ્યું તે કાશે સહીરિ લોભ,
 જીવાં વચન સહને આલ્યો વહીરિ લોભ. ૧૯
 વેકડ નાથે અંતરમાં જીવું ધર્યુરે લોભ.
 હવે શીવે તો કામ પ્રરં કર્યુરે લોભ. ૨૦
 દેવ આલ્યો છે મન હિસાસમારિ લોભ.
 તેને સમે નાગદંડ સામા મળ્યારે લોભ. ૨૧
 દેવ કહે છે મુજો જીક વીનગીરે લોભ.

- મુજ મેહેર કીધી છે ગીરીજપતિરે લોલ. ૨૨
 દશ દશના રાજ મુજથી કરે રે લોલ.
 વાયુ વિધાતા વચને મારે રહેરે લોલ. ૨૩
 સ્વામી એવાં પરદાન અમને આપીયાંરે લોલ.
 નીજ સેવ જાણીને સ્થીર થાપીય.રે લોલ ૨૪
 ત્યારે નારદ કહેછે તમે સાંભળેરે લોલ,
 પરતુ સીધા વિના તું કાં બુઝા ભમેરે લોલ; ૨૫
 રૂપી ગેર કહેતો કરે સફીરે લોલ.
 એવા વચન મુણીને આલયો વહીરે લોલ. ૨૬
 હાકે મારીને દેવ બુજ કુગેરે લોલ.
 એની હાકથી કંઠાશ થરહરીરે લોલ. ૨૭
 ધુળ્યો પર્વતને અખીલાજી ભકત્યરે લોલ,
 માતા ઉમીલાજી મનમાં થકત્યારે લોલ, ૨૮
 સ્વામી આપણાં નીવાધને આ શું થયુરે લોલ,
 નીસા પર્વત ધુળગીને કુશ ગયુરે લોલ. ૨૯
 ત્યારે કરોલ વાપ્યો છે મન રાવનરે લોલ.
 હવે અપ આપું તે એના જીવનેરે લોલ. ૩૦
 કુદ રાજ કરે તું આજ ઘડીરે લોલ.
 તેને સમે રાવાણને ચિંતા પડીરે લોલ. ૩૧
 રામનાથ કહીને અંતર થયારે લોલ,
 રૂપી નારદ તે વૈકુઠમાં ગયારે લોલ; ૩૨
 સર્વ અત્યુ પાતાળ કેસ જતુનેરે લોલ.
 કુદ કદ દીએ છે અતી સંતુનરે લોલ. ૩૩
 ચીદ લોક મારે વશ થઈ રહ્યુરે લોલ.

શાણુ એકમાં તો વીધને કંપાવીયુ ઘાસ.	૩૪
દેવ વાણી થઈ છે આકાશથીરે લેલ,	
દેવ આવતરો કપી આવતારથરે ઘાસ.	૩૫
રામચંદ્રજી પ્રભુજી પોતે આવતાર્યોરે લેલ.	
રાજા હસરથ ધેર જઈ પરવર્યારે લેલ.	૩૬
જોગમાયા સોતાજી પોતે થયારે લેલ.	
રાજા જનક ધેર તે આવતાર્યારે લેલ.	૩૭
રાજા જનક પરચો છે અતી શોકનારે લેલ.	
આજુ ૩૫ નથી ત્રણુ લોકમાં સામ	૩૮
રૂપ સુંદરી પુત્રીને દેવે કયાં દઉરે લેલ.	
રૂપી જોરને પુછીને જમન આદરૂરે લેલ.	૩૯
રાજા જનકે સખી છે કકાતરીરે લેલ.	
ભુખી કપરને દેવ પાસ પરવરારે લેલ.	૪૦
દેવ ઘાકથી તો દાને તેડાવીયારે લેલ.	
મળી દેવ જાનકે યે આ યુરે લેલ.	૪૧
રૂશી રૂઢે અગસ્ત ત્યાં આવીયારે લેલ.	
નાગ લોકમાંથી નાગને તેડાવીયારે લેલ.	૪૨
બેઠા દેવ દાનવની સભા કરીરે લેલ.	
હાક મારીને ઉઠ્યા છે લંકા ધણીરે લેલ.	૪૩
ભુજા પોશ સહિત વગગી રહ્યોરે લેલ.	
દેવ દાનવ તે જોતાં ઝાંઝો પડ્યોરે લેલ.	૪૪
રામચંદ્રજી પ્રભુજી ત્યાં પધારીયારે હાત	
હુ એકમાંતે ધનુષ્યા પાસે આવીયારે લેલ.	૪૫
પ્રથમ ધનુષ્યાની તો પુખ કરીરે લેલ.	

શ્રુણુ લીધું છે કરનાં અકારે લેત.	૪૬
દેવ દાનવ જોતાં કટક કર્યું ૧ લેત.	
રામચંદ્રજીએ કામદેવનું કર્યું ૧ લેત.	૪૭
વરમાળા તે રામને કહે ધરીરે લેત.	
જોગ માયા સીતાજી તને વરીરે લેત	૪૮
પ્રભુ સીતા સહીત વન આવીયારે લેત.	
અગ કચન તજે મારના ગયારે લેત.	૪૯
પ્રહ થકી રામજી બહુ પાપીયારે લેત.	
સતી સીતાજીને તે હરી ગયારે લેત.	૫૦
અગ મારીને રામચંદ્ર આવીયારે લેત.	
દેખી ધાનકને બહુ હુખી થયારે લેત.	૫૧
જોગે કામનીને આદ લોકનો ધર્મી લેત.	
પકે ગોત કરી છે સીતા તજીરે લેત.	૫૨
વેગ થકી હનુમંત ત્યાં ગયારે લેત;	
ખાગી જકાને વન મધે આવીયારે લેત.	૫૩
સતી શીતા તજી મુઠ્ઠા સાવીયારે લેત;	
પાગ ખાંતીને પ્રજાજી ત્યાં ગયારે લેત.	૫૪
ઘડ લકાં સામા ત મહ્યા મોરચારે લેત;	
ભગોલગ સામા જઈને હરચારે લેત.	૫૫
પ્રભુજીએ વચન તેને આપીયારે લેત;	
ધર્મી જકાનો સ્પાર કંગી સ્થાપીયારે લેત.	૫૬
કુંવરજી રામજી બેઠે મારીયારે;	
પ્રભુ સાંત વાગાને ધેર લાવીયારે લેત.	૫૭
વચન કશી જનો ગુલ : જી હેર લેત.	

ગરબી ગાયે તેના બીતમાં યંત્રુ વસેરે લેલ. ૫૮

આનંદનો ગરબો રહ્યો મો

ગરબો છંદ.

આજ મને આનંદ; ક્યાંથી અતી ઘણો મા;
 ગાવા ગરબો છંદ, બહુચર માત તણો મા,
 અગવે આળપપાળ, અપેક્ષા આણી મા;
 છો ઇચ્છા પ્રતિપાળ દ્યો અગ્રા વાંછી મા. ૨
 સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાળ, વાસ સકળ તારો મા;
 બળ કરી સંભાળ કર ઝલો મારો મા. ૩
 તોનળા મુખ તન, તોતોતો કહે મા,
 અર્ભક માગે અજ્ઞ, નીજ માત મન લે મા. ૪
 નહી સંય અપસંય. કહી કાંઈ જાણું મા;
 કળી કહાવ્યા કાવ્ય મન મિથ્યા જાણું મા. ૫
 કલંજ કુપાત્ર કશિલ; કર્મ જકર્મ જાર્યો મા;
 મુખનાં આજી મીલ, રસ રટવા વિચાર્યો મા. ૬
 મુઠ મમાણે મત્ય, મન મિથ્યા મપી મા,
 કોણ લહે ઊતપત્ય વિશ્વ રહ્યાં વ્યાપી મા. ૭
 મક્રમ પરમ પ્રચંડ, મળજી ન-પળ મીઠું મા,
 પુરાણ પ્રગટ અખડ, અજ થકો ઇચ્છું મા. ૮
 અર્ણવ જોછે પાત્ર, અકલે કરો આણું મા;
 પામુ નહી પલ માત્ર, મન જાણું નાણું મા. ૯
 રસના જીવન હનર, તે રટતે હાર્યો ના,
 ઇશો અસ લગત, લે મન ત્ય મારંગ ના. ૧૦

મારકક મુંનીગય, મુખ્ય માહાતમ ભાષ્યું મા
 જ મુની રૂપી જેવાય, ઉર અંતર ભાષ્યું મા. ૧૧
 આણગણુ યુજ્ય મતી જોત* ખેલ ખરો ન્યારો મા.
 માત જગતી જોત, જળદગતી પાળો મા. ૧૨
 જશ તૃણુવત ગુણગાય, કહુ ઉચ્છ ગુડગ મા,
 ભરવા બુદ્ધી બે હાથ, આઘામાં ઉડગ મા. ૧૩
 પાગ નમવી શીશ, કહુ ઘેલું ગાંડુ મા,
 મત ન ધરશી શીસ, છે જોલુ ખાકુ મા. ૧૪
 આદી નીરજન એક, અસળ અક્કલ રાણી મા.
 ગુજથી અવર અનેક, વિસ્તરતાં જાણી મા. ૧૫
 ખડિા સરજી મૃદ, સેજ સ્વભાવ અસપ મા;
 કવચિત કહુ ગા દ્રઢ, કૃત કૃત કોટી કહપ મા. ૧૬
 માતંગો મન મુકન, રમવા કિધું મન મ;
 જોવા જુક્તિ અજુક્ત; રચિયાં ચાંદ બુવન મા. ૧૭
 નીર ગગન બુજ, સેકુજ કરી નિરખો મા,
 માફત વશ જે જોન, લાંક કરી ભરખો મા. ૧૮
 તાક્ષણુ તનથી રેહ, ત્રણુ કરી પેંદા મા;
 ભવ કૃત કરતા જેહ, સરજે પાળો સદા મા. ૧૯
 પ્રથમ કર્યો ઉચ્ચાર, વેદ ચાર વાયક મા;
 ધર્મ સમસ્ત પ્રકાર, બુમણવા લાયક મા. ૨૦
 મગટી પચ મહા બુત, અવર સર્વ જોડા મા;
 શક્તિ સર્વ અજુક્ત, શક્તિ વિના નહીં દો મા. ૨૧
 મુગ મહિ મરાણ, મહા મારખરો મા;

જગત અગચર જાણ, જય વિશ્વેષી માં. ૨૨
 જગ મધ્યે જાણાયિ, પોઠયા જગજીવન માં;
 જ્યાં અતરીક્ષ આઈ, ઝિજે રાખી તન માં. ૨૩
 વ્યેમ વિમાનની વાટ, ઠાઠ ઠઠયો આઝો માં;
 ઘટ ઘટ સરખે ઘટ, કાચ બન્યો કાચે માં. ૨૪
 અનરજ ગુણ અતાર, અકારે જાણી માં;
 નિર્નીત કીત નર નાર, નખ રાખ તારાયણી માં ૨૫
 પત્રમને પશુ પાખા, પૂષક પૂષક મહી માં;
 જુગ જુગ માંહે ઝંખી, ડોળે ડોળી માં; ૨૬
 અગિ ગચ્છા ચૈતન, વચ ચાકુના ટાંકા માં;
 જાણવવા જાત મન, મંચ માતા કીડી માં. ૨૭
 અગચર તુલ્યર વાયુ, ચરવારી ચરતા માં;
 ઉંડર ઉંડર ભરી આપ, તુ ભાતી ભાતા માં. ૨૮
 જો તમોને સતર; ત્રિગુણુત્તમ ત્રતા માં;
 ત્રીગુણ તારણુત્તર, જગત તાણી જાતા માં. ૨૯
 જ્યાં જેમ ત્યાં તપમ કૃપ; તેજ પ્રદીપ સધળે માં;
 ક્રિટો કરિષ્ય ક્રુપ, ક્રિષ્ણ તુજને ન કળે માં. ૩૦
 મેરૂ રાખર મહિમાવ, જાણામક પાસે માં;
 બળી બકુચર આઈ, આઈ વસે વાસો માં. ૩૧
 ન સહે પ્રજ્ઞા બેઠ. ગુણુ ગતિ તાહિરી માં;
 વાણી વખણી વેદ, શી મતી મહિરી માં. ૩૨
 વિઠાણુ વિમાણી મન, પ્રન્ય એમ ઉચ્ચરીયાં માં;
 અવર નહો તુંથો અન, બાળી બહુચરીયા માં. ૩૩
 માને ન ના, ના ના ના ના, ના ના ના,

જાણે સુરપતી શેષ, સહુ તારે લીધે મા. ૩૪
 સહસ્ર ફેણેર શેષ, સક્રિય સખગ સાધી મા;
 નામ ધરણું નાગેશ, કીર્તિ તો વાધી મા. ૩૫
 મહા કચ્છ વરાહ, તૂસીંહ પામન્ડ ઘઈ મા;
 અવતારે તારાહ, તે તુજ મહાત્મ હઈ મા. ૩૬
 ફેણુગમ શ્રીરામ, રામ જગી બાળ જે મા,
 છુહ કલંકી નામ. દશ વિધ ધરી દહે મા. ૩૭
 મધ્ય મથુરાંથી બાળ, ગોફળતો પોતું મા;
 તે નાંખી મોહ જાળ, બીજું કેઈ નોતું મા. ૩૮
 કૃષ્ણ કૃષ્ણ અવતાર, કળી કરણ કીધું મા;
 ભક્તિ મુક્તિ દાતાર થૈ દર્શન દીધું મા. ૩૯
 વ્યંહજને વળી નાર, પુરૂષ-પણે રાખ્યા મા;
 એ અચરજ સંસાર, શૂની સ્મૃતીએ ભાખ્યા મા. ૪૦
 બાણી વ્યંહજ કાય, જગમાં આજુજુકી મા;
 મા મોઢે મહીમાય, ઈંદ્ર કષે ચુકી મા. ૪૧
 ગેહરાગણુ નથો ગેર, કીધા સ્વેચ્છે સ્થીર મા;
 કાઢ્યા રત્ન ઝીકતેર, વાસુકીનાં નેતર મા. ૪૨
 સુર સંપટ હરનાર, શેવકને સનમુખ મા;
 અવગતી અગમ અપાર; આનંદી નીધીસુખમા. ૪૩
 જનકાદીકે મુની સાથે, શેવે ત્રિવિધ વિધે મા;
 આરાધી નવ નાથ, ચેતારી સીધે મા. ૪૪
 આવી અચેધ્યા ઈશ, નાખી શીશ વળ્યા મા;
 દક્ષ મુરતકે જુજ વીશ, છેહી શીત મળ્યા મા. ૪૫
 નૃપ ભીમકની કુમાર, તમ પુજે પામી મા;
 રૂકમાણી રમણ મુરાર, મન ગમતો સ્વામી મા

રાખ્યા પાંડુ કુમાર, છાના સ્ત્રી સંજે મા,
 ત્યાં તસર એક બાર, વાખ્યા તમ અંજે મા. ૪૭
 બાંધ્યો તન પ્રદુમન છુટે નહીં કેથી મા,
 સમરી પુરી સખન, ગયો કારાએદેથી મા. ૪૮
 વેદ પ્રણે પ્રમાણ, શાસ્ત્ર શકળ સાખી મા,
 શકતી મહી મહળ, સર્વ રહ્યાં રાખી મા. ૪૯
 જ્યાં જ્યાં જગતી જોઈ, ત્યાં ત્યાં તું તેવી મા,
 સમવીત જમવીત જોઈ, કહી ન શકુ કેવી મા. ૫૦
 ભુત ભરીશ વર્તમાન, ભગવતી તું ભવતી મા,
 આદ્ય મદ્ય અવશાન, આકાશે અવતી મા. ૫૧
 તીમર હરણ રાશી શુર, તે તારો ઘેઠો મા,
 અમી અગ્ની ભરપુર, થઈ પોજો શોજો મા. ૫૨
 ખટ રીતુ રસ ખટ મારા, દાદસ પ્રતી બધે મા,
 અધિકાર ઉજાસ, અનુક્રમ અનુ સાધે મા. ૫૩
 ધરતી તળ ધન્ય ધન્ય; ધ્યાન ધરે નાવો મા;
 પાણી પ્રજા પ્રજાન અણુચોડ્યાં આવો મા. ૫૪
 સકળ સમદ્રી સુખદાઈ, પય દધિ ધૂવ માંહી મા,
 સર્વે રસ સરસાઈ, તું વીણુ નહીં કાંઈ મા. ૫૫
 સુખ દુખ એ સંસાર, તારા નિપાયાં મા;
 બુદ્ધિ બળને બળે આહાર, ઘણું કાલ્યાં વાલ્યાં મા.
 શુભ તૃષા નિદ્રાય, લઘુ જ્યેષ્ઠ વૃદ્ધા મા;
 શાંતિ શુર સીમાય, તું શઘને સીદ્ધા મા. ૫૭
 કામ કેદ મોહે ભોળ, મદ મત્સર મમતા મા;
 દુઃશયો સ્થીર થે.ભ; શરમ ધરે સમતા મા. ૫૮
 અર્થ ધર્મને કાપ; મોક્ષ તું મોહ માયા મા;

તૈન તૈનૌ વીચામં, ઉર અંતર છાયા મા. ૫૯
 ઉદે ઉદારણ અરત, આદ્ય અનાદની મા.
 ભાષા ભુર સરમત; વાક વીવાદની મા; ૬૦
 હરખ હારથ ઉપહાસ્ય, કાવ્ય કવીત વીત તું મા
 ભ.વ બેદ નીજ ભાવ્ય, ભક્તીભક્તી ચીત તું મા. ૬૧
 ગીત નરત વાજ્રત, તાળ તાન માને મા,
 વાણી વીવીધ વીચીત્ર, લેણુ અગણીત ગાને મા. ૬૨
 રતી રસ વિલસ વિલાસ, આરા સકળ જગની મા
 તન તન મન મધ્ય વાસ મન મોહ માયા મગની મા
 જાણુ અજાણુ જગત, મે ખાંધાં જાણુ મ;
 દાહવ સંજળ આ શૂષ્ક સૌ સરખાં માણુ મા ૬૪
 વીવીધ જોગ મરજદ, જગ દાખ્યું ચાખ્યું મા;
 ગરથ સુગત નિરજદ, પદ પોતે રાખ્યું મા. ૬૫
 જળ યજ શાખા પત્ર પુષ્પ ફૂલે ફળતી મા;
 પરાણ માત્ર એક અંત, રસબસ વિચરતી મા. ૬૬
 નીપટ અટપટો વાત, નામ કહે છેતું મા;
 સરજ સાતે ધાત, માત અવિક શોણ મા. ૬૭
 રત્ન મણિક માણીક, નંગ મહયાં મુક્તા મા;
 આભા અટ અધિક, અન્ય ન સંજુક્તા મા. ૬૮
 નીલ પીત આરક્ત, સ્વામ સ્વેદ સરખી મા;
 ઉમય વ્યક્ત અવ્યક્ત, જગ જેવી નરખી મા. ૬૯
 નગ જે અષ્ટકુળ આઠ, હીમાચળ આદે મા;
 પવન ગવન ઠઠી ઠાઠ, તુજ રમીતા બાધે મા. ૭૦
 વાપો કેપ લજાવ, તું સરીત સોધુ મા;
 જગ તારણુ જે નાવ તુ તારણુ બંધુ મા. ૭૧

વૃક્ષ વન ભાર અઢાર, લુ ઉપર ઉભા મા;
 મૃત્યુ કર્મ કરતાર, કોશ વીધી ભાક મા. ૭૨
 જડ ચિતન અમીધાન, અંશ અંશ ધારી મા;
 માનવી મોઢે માન એ કરાચી તારી મા. ૭૩
 વરણ ચાર વીધી કર્મ, મર્મ સહીત થાપી મા;
 એને ભાર અપર્મ, અનુચર વર આપી મા. ૭૪
 વાઠવ વઠની નીનાસ, મુ મ માતા પોતે મા;
 તૂમે આશ માત, જગત જોતે મા. ૭૫
 જખ ચોરાણી જત સો તારા કીધા મા;
 આણ્યો અસુરનો અત, હંડ ભલા હીધા મા. ૭૬
 કુદ્દ દમ્યા કઈ વાર, ફાડણુ ફુખ દેતા મા;
 દૈવ કવી સંકાર, જગ જગન ઘેા મા. ૭૭
 શુદ્ધ કરણ સંસાર, કર તરશુગ લીધું મા;
 લુખી તણે શીર ભાર, હરવા મન કીધું મા. ૭૮
 ખડુસર છુડી ઉઠાર, ખળ ખોળી ખાવા મા;
 અંતકરણ ભવ પાર, સાદ કરે સાવા મા. ૭૯
 અધમ ઉધારણુ હાર, આસનથી ઉડી મા;
 રાખણુ વ્યવહાર છુટી ખાંધી મુડી મા. ૮૦
 અણી મન આનંદ, મા માંડ્યા પગલાં મા;
 તેજ કીરણુ રવી અંદ્ર, દો નાનાં ઝગલાં મા. ૮૧
 ભર્યા કદમ એ ચાર, મદમાતી મદઝર મા;
 મનમાં કરી વીચાર, તેડાવ્યો અનુચર મા. ૮૨
 કેકડે કરી આરોહ, કરણુ કર ચાલી મા;
 નખ પંખી મેલ્યોહ; પગ પ્રચ્વી હાલી મા. ૮૩
 ઉડીને આકાર, થઈ અદ્ભુત આવ્યો મા.

અધસાણમાં એક શ્વાસ, અવનીતળે લાવ્યો મા. ૮૪
 પાપી કરણ નીપાત, પ્રેયી પડ માંહી મા;
 ગોડચું મન ગુજરાત, ભીસાં ભડ માંહી મા, ૮૫
 બોળી ભવની માથ, ભાવ ભષે ભાળે મા;
 કીધી ઘણી કૃપાય, ચુ રાજે આજે મા. ૮૬
 નવ ખંડ ન્યાળી નેટ, નજર વજર પેઠી મા;
 ત્રણ ગામ તર બેટ, ઠેડ ઠરા બઠી મા. ૮૭
 શેવક શરણાં કાજ, શખસપુર શેડે મ;
 ઉઠયો એક અવાજ, દેહાણા નેડે મા. ૮૮
 આવ્યા અસરણ શણ, અતી આનંદ ભર્યા મા;
 ઉદીત મુદીત રવી કર્ણ, દસ ફીરા જસ પસર્યા મા.
 સકળ સમય જગ માત, બેઠાં ચિત્ત સ્થિર થઈ મા;
 વસુધામાં વીખીયાત, નાત વાચુ વીધી ગઈ મા.
 જાણે જગ બધ જોર, જગ જનની જોખે મા;
 અધીક ઉડડયો સાર, વાસ કરી જોખે મા. ૯૧
 ચાર ખુટ ચોખાણ, ચરચા એ ચાલી મા;
 જન જન પ્રાંતી મુખવાણ, બહુસર બીરદાળી મા.
 ઉરા ઉરા જયકાર, કીધા નવ ખડે મા;
 મંગળ વરત્યાં ચાર, ચાંદ પ્રજાંડે મા. ૯૩
 ગાન્યા સાગર સાત, કુષે મેહ વુડ્યા મા;
 અધર્મ ધર ઉતપાત, સા કીધા જુઠા મા. ૯૪
 હરખ્યા સુરનર નાગ, મુખ જોઈ માતાનું મા;
 અવીલોકી અનુરાગ; મન મુતો સરખાનું મા. ૯૫
 નવ જડ નમવા કાજ, પાગ પળી અવ્યા મા;
 ઉપર તિનારવા મની મના અવ્યા મા. ૯૬

દસ દીશના દીગપાળ, દેખી દુઃખ વાંચ્યાં મા;
 જનમ મરણ જ જાળ, મટતાં મુખ પાંચ્યાં મા. ૯૭
 ગુણ ગાંધર્વ જથ ગાન, નરત કરે રંભા મા;
 સુર સ્વર સુશૃતાં તાન, ગતી થઈ ગઈ રથલા મા.
 ગુણનીધી ગરબો જેહ, બહુચરમા ફેરે મા;
 ધારે ધારી દહ, સફળ ફેરે ફેરે મા. ૯૮
 પામે પદાર્થ પાંચ, અવણિ સાંભળતાં મા;
 નાવે ઉતી આંચ, દાવાનળ બળતાં મા. ૧૦૦
 શણે ન અડકે અંગ, અથ શક્તિ રાખે મા;
 નીત્ય નીત્ય નવ તે રંગ, ધર્મ ધર્મ પામે મા. ૧૦૧
 જળ જે અકળ અઘાત, ઉતારે ભેડે મા;
 કાણે કાણે નીરા દીન, માત ભવ સંકટ ફેડે મા. ૧૦૨
 ભુત મેત બાંધુક; વ્યંતર કાકીણી મા;
 નવે આડી અચુક, સમરે સાકીણી મા. ૧૦૩
 ચરણ ભરણ ગતી ભંગ, ખગ પંખવાળે મા; ૧૦૪
 ગુંગ મુંગ મુખ અંગ, વ્યાધી બચી ટાળે મા. ૧૦૪
 શોણ વોહીણા નેણ, નેહ નેણાં આપે મા;
 પુત્ર વીહીણા ફેહીણ; કંઈ મેણાં કાપે મા. ૧૦૫
 કળી કલપ તરે ઝાંડા જે જાણે તેને મા;
 ભક્ત લડવે ભાડ, પાડ વીના ફેને મા. ૧૦૬
 મગટ પ્રરૂપ પ્રસાદ, તુ આપે પળમાં મા;
 કાલાં ધેર કકરછ, દેદળ હળ બળમાં મા. ૧૦૭
 નીરધનને ધન પાત્ર, તું કરતાં શું છે મા;
 રોગ દાખ દુઃખ માત્ર, તું કરતાં શું છે મા. ૧૦૮
 કય ગજ રથ મુખપાલ; આત વીના અન્નરે મા;

ખીરદે બહુચર બાળ, ન્યાસ કરે નગરે મા. ૧૦૯
ધર્મ ધન ધન ધન, ન ટળે ધામ થકી મા;
મહીપતી દણુ માત, માતા નામ થકી મા. ૧૧૦ ;
નર નારી ધરી રહ, જે હને ગાશે મા.

કુમતી કર્મ કૃત ખેડ, થઈ ઉડી જશે મા; ૧૧૧
ભગવતી ગીત ચરીત, નીત્ય મુખીએ કાને મા,
થઈ કુળ સહીત પવીત, ચઠશે વૈમાને મા. ૧૧૨
તુંધી નથી જે વસ્ત, તેથી તને તરણ મા;

પુરણ પ્રગટ પ્રશસ્ત, શી-ઉપમા અરણ મા. ૧૧૩
વારવાર પ્રણામ, કરજોડી કીજે મા;

નીરમળ નીશ્ચય નામ, જાતનીતુ લીજે મા. ૧૧૪
નમો નમો જગ માત, નામ સહસ્ર તારે મા;

ગાત તાતને જ્ઞાત, તું સર્વે મારે મા. ૧૧૫
સંવત શત દસ સાત, નેવુ ફાલ છાણુ શુધે મા;

તીર્થો તૃતીયા વીખીયાત, શુભવાસર છુટે મા. ૧૧૬
રાજ નગર નીજ ધામ, પૂર નવીન મધ્યે મા;

અર્ધ આધ વીશ્રમ, જાણુ જગત બધે મા. ૧૧૭
કરી ફલેલ સુલભ, રહુછું હેવાડે મા;

કરજોડી વલ્લભ; કહે નાટ મેવડો મા. ૧૧૮

દાણુ લીલાનો ગરબો ૩૦ મો

મારે માંથે મહીના માટ, ગોકુળીએથી આધારિ;
જાદવ ઉભાં જળ જમુન ને તીર, પાલવડે બધાગણે, ૧
એવી પ્રેમની માહારાજ, જોડી હરી અમનેર.
એમ ઉતારી લીયો માં નાથ, ઘડે નહીં હરી તમનેર; ૨
એવાંઈકા કુરામાં આજ, ઉતાર્યાં હરીએ અમનેર

એમ વરત વાંઠો માં મારાજ ઘટે નહીં પ્રભુ તમનેરે,
 એવાં દુધને સાકર ધોળી પાછને ઉછેર્યાં હરી અમનેરે
 એમ વિખડાં ધોળી નવ પાચો ઘટે નહીં હરી તમનેરે.
 એવાં આંગળીએ વળગાડીને આજ રમડયા હરી અમનેરે
 હવે તરછોડી જાવ માં મારાજ ઘટે નહીં તમનેરે;
 એમ બેઠ્યા રવિ ગુરૂ ભાંજી, ત્રીકમ અમને તારો રે;
 એમ મુસદ્દાસતી પકડેલ બાંધ, જાવ સાગર તારો રે

નીરગુણુ નામનો ગરબો ૭૧ મો

ગરબો ગાએ તે નીરગુણુ નામગરે લોલ.

જે કાંઈ સ્યામ છે અકામને સકામનેરે લોલ. ૧

આપે ચૈતન્ય ધન વ્યાપક અપાર છે રે લોલ.

ચોદ લોકનો આધાર નીધાર છે રે લોલ. ૨

જેની શક્તિઓ અનંત ને અનુપ છે રે લોલ.

એક ઇચ્છા શક્તિ તે ત્રીગુણુ રૂપ છે રે લોલ. ૩

તેથી શીવ વિરચી વીરનુ પેદા થયારે લોલ.

રચી વિશ્વ સકળ મહિ તે વ્યાપી રહ્યારે લોલ. ૪

ગુણુ કામ બેઠ થકી નામ ત્રણુ છે રે લોલ.

એક ચોદ લોક ન્યાપક ચૈતન્ય છે રે લોલ. ૫

તેણે ઇચ્છાએ અનંતશુદ્ધી આકરીરે લોલ.

બહુ નાટક રમવાને રચના કરીરે લોલ. ૬

દેવ દનુજ મનુજ પશુ અદી પ્રતગારે લોલ.

પ્રત્ય પાપ તણાં સુત્ર વિષે સુતજારે લોલ. ૭

પાંખી રેહ અભિમાન વડે કુત્રીયારે લોલ.

સુત્ર ધારનાથ રૂઢ થકી ભુતીયારે લોલ. ૮

કામ કરોધ લોભ મોહ જાળમાં પકડ્યારે લોલ.

- સહુ નાટક રમવાને ચાલે ચડ્યારે લોલ. ૯
 કેક અંધ પેર ઘર તાણાં કામમારે લોલ.
 કેક રાત્રી દીવશ એકાને આરામમારે લોલ. ૧૦
 કેક ઘરે બહુ વેશ મન લાવતારે લોલ.
 હાંડે મુરખને બહુ ખીવગતારે લોલ. ૧૧
 ઘરે ધ્યાન થઈ સીક રથે ફરનેરે લોલ
 જુલુકા ધરા ખાને જોઈ મની મંદનેરે લોલ. ૧૨
 કરે નીત્ય નવા વેશ પંથ જુલુકવારે લોલ.
 બહુ મહારે ખનાવે જડ પુજવારે લોલ. ૧૩
 વાળુ બેઠે તણ જોઈ કરે શૂઝીનેરે લોલ.
 દેવ જુલુકા વધારે વીધય દહિનેરે લોલ. ૧૪
 પીતળ પાના ચેડોને રચના ઘરે રે લોલ.
 મામ મુખ કરી પધીને શણ કરે રે લોલ. ૧૫
 કેક રચના જોવાને ફૂટા કરે રે લોલ.
 તેને ધરા માની શીરા નામી કરગરે રે લોલ ૧૬
 કેક ચોર જાન મુર શાહુકાર છેરે લોલ.
 વેશ નાટકનાં અનંત અપારછેરે લોલ, ૧૭
 જુલુકા નાચને પાસાણુ હાંડે પુજતારે લોલ,
 શૂઝી શૂઝતી તણી વાત વણ જુલુકતારે લોલ; ૧૮
 ખાધી પાપ તણી પેટ ગતી નીચમારે લોલ
 થાય કીટને પતંગ વીછા કોચમારે લોલ, ૧૯
 કેક કરી સુખ કર્મ દેવ લોકમારે લોલ.
 જઈ જોગવે અનંત સુખ અશોકમારે લોલ, ૨૦
 કેક જાણુ છે શસ્ત્ર મરજાદનેરે લોલ,
 સાચા નાચને જોજો મુકી વાદનેરે લોલ. ૨૧

એક વ્યાપક ચૈતન સાર વેદતુરે લોલ,
 જાણી ધ્યાન ધરે ચૈતન અભેદતુરે લોલ. ૨૨
 નીજ રૂપ લહી ઇશ શુષ્ટીમાં ફરે રે લોલ.
 જીવન્મુક્તા, મનોહર નવ ભય ધરે રે લોલ ૨૩
(શવ શક્તિની આરતી ગરબો ૩૧ મો)
 જે અધા શક્તી મા જે આધા શક્તી;
 અખડ પ્રાંઠ નીપાવ્યા પડવે પંથક મા,
 જ્યો: જ્યો મા જગદમે ૨૬
 દ્વિતીયા એ સ્વરૂપ શીવ શક્તિ જાણું મા,
 પ્રજ્ઞા ગુણપતી ગાવું હરી ગઈ હરી મા જ્યો: ૨
 તુતીયા ત્રણ સ્વરૂપ ત્રીભુવનમાં બેઠાં મા
 ત્રયસ્થાંત્રી તરવેણી તું તરવેણી મા, જ્યો: ૩
 ચતુરા માહાલક્ષ્મીજી સચ્ચરાચર વ્યાપાં મા;
 ચાર લુખ ચો દશા, પ્રગટ્યાં દક્ષીણમાં, જ્યો: ૪
 પંચમી પચ રૂપો, પંચમ ગુણુપદમા મા,
 પંચ શક્તિ ત્યાં સોહીએ, પંચે તલવે મા જ્યો: ૫
 ષષ્ઠી તું નારાયણી, મહીસાસુર માર્યો મા;
 નર નારીને રૂપે, વ્યાપ્યાં સગળે મા; જ્યો: ૬
 સપ્તમી સપ્ત પાતાળ, સારીની શેના મા;
 ગી ગગા ગાધત્રી, ગારી ગીતા મા; જ્યો: ૭
 અષ્ટમી અષ્ટ લુખ, આઈ આનંદા મા,
 સુરવર મુનીવર જન્મ્યા, દેવ દેવે મા, જ્યો: ૮
 નવમી નવકુળ નાગ સેવે નવ દુરગા મા,
 નવ રાત્રીના પ્રજન, હીમાં છે પ્રજ્ઞા; જ્યો: ૯
 દસમી દસ અરતાર, જય વીજ્યા દસમી મા.

રામા રામ રમાડયા, રાવણ મેલયો મા, જયો ૧૦
 એકાદશી અગીયારશ, કાલ્યાણની કાંમા મા;
 કામદુષ્ટા કાંજીકા, સ્યામને રામા; જયો; ૧૧
 ખારશ ખાખા રૂપ, ખહુચરી અખા મા
 ખટ્ટક બેરલ શોહાએ, તારા છે તુજમા, જયો: ૧૨
 તેરશ તુગળ રૂપ, તું તારણી માતા મ;
 ત્રિશ્રી વીળજું સદાશીવ, ગુણ તારા ગમતા મા જયો: ૧૩
 ચૈદશે ચાદ રૂપ, ચાંકી ચામુડા મા;
 ચારકડે વખાણ્યા, ગાઈ શુભ કરીતા. જયો: ૧૪
 પ્રતમે પ્રણ કરી, સ્તભાવતી નગરી મા;
 વશી તે માંહી વખાણી, શુભી કરને કરજા. જયો: ૧૫
 સંવત સતાવન સોજે તીથી ભ.વે મા
 સવત સોજે મગટી, રેવાની તીરે. જયો: ૧૬
 શીવ શક્તીની આરતી જે ભાવે ગાશે મા;
 ભણે શીવાનંદ સ્વામી, સુખ સંપત્તી યાશે. જયો: ૧૭

ધેસ માતાની સ્તુતી જુમગી છંદ.

પુરે પ્રેમથી હું પ્રણ માત ધેસી,
 ચાહી શોભતે વાહને આવ્ય વેસી;
 ભલુ જોઈને ભાડલે ધામ કીધું,
 દેવી દાસને તેં અંત્રી સુખ દીધું
 કરું કાવ્ય હું આપના નામથી જે,
 વળી દાન વીધી તારું ચાત દીજે;
 કોઈ મેદરગાની સરે કામ નરૂ;

કહે સુર ઇંદુ ધરૂં ધ્યાન તારૂં. ૨
 રૂં દશ પાંચળ ન સોધી કીધા,
 જઈ ઘોતણે ઘર તે વાસ કીધા;
 નમુ તુજને તો હરખિ હેયું મારૂં
 કહે સુર ઇંદુ ધરૂં ધ્યાન તારૂં. ૩
 અરે માત જે મુજ વાસે વસે છે,
 કરી નામ કહેતાં મુને હસે છે,
 વરે સાક વાણી ભગતુ આવ સારૂં;
 કહે સુર ઇંદુ ધરૂં ધ્યાન તારૂં. ૪

રસોડ

અમ્યુત કિશવં રામનારાયણું,
 કશ હામોદરં વામુદેવં હરે. ૧
 શ્રીધરં માધવં ગોપીકા વલ્લભં;
 શ્રીજનકી નાયકં રામચંદ્ર ભજે, ૨
 અંગના મંગ નામં તરે માધવં માધવં;
 માધવં ચંતરે ત્વાંગના. ૩
 હય માકલપ તે મંડળી મધ્ય ઝિ.સઘ્ય;
 ગોવેણું ના શ્રી દેવકી નંદનાં. ૪

આરતી

માયા કુંડળની કીયા મધ મતી કાઢી કલામાલીની
 માતંગી વીલયા જ્યા ભગવતી દેવી રીવા સભતી. ૧
 શક્તી શંકર વલ્લભા સ્ત્રી નયની વાગ્દાહની ભરતી;
 ઉકારી ત્રીપુરા પુરા પર મહીમાતા કુંભારી ધરી. ૨

સમાપ્ત

